

P A N D Ě K A N

10 let života s námi

Mgr. Bohumil Outrata

Je nedělní srpnové odpoledne. Před druhou hodinou směřují ke kostelu svátečně odění farníci. Prostranství před farním chrámem a mezi "svatěma" je zaplněno. U vchodu do kostela čeká kapela, naproti pak sestřičky ve fialových hábitech a dvacetičlenný pěvecký sbor. A děti jako smetí. U hlavních dveří administrátor fary P. Srovnalík s několika kněžími z okolí. Je tu i pan rada P. Jiří Černý. A starostové obcí patřících do farnosti. Ve dvě hodiny se rozeznějí zvony a ke kostelu se ulicí blíží nablýskané auto.

Vystupuje pomenší kněz sporé postavy, v černé sutaně a kvadrátkem na mírně nachýlené hlavě k pravému rameni. Pokorně se uklání lidem a pozvednutou pravicí žehná přítomným. Kapela hraje břeskný pochod. Nový kněz, farář, pastýř, zvolna kráčí špalírem věřících ke kostelu.

Otcovsky pohladí dvě malá děvčátka po uvítání a předání kytice. Poděkuje za slova starosty Františka Gazdy: "Vítáme vás jako posla a hlasatele lásky a pokoje." A pak se ozve poprvé jeho nezapomenutelný, příjemný, kazatelský hlas: "Drazí, doufám, že si dobře porozumíme. Znáám vaše bolesti a starosti i slabosti a vy záhy poznáte také moje. Jenom vzájemná láska odstraní všechny překážky, které mezi nás časem postaví zlí lidé."

Předanými klíči odemyká kostel, otvírá svatostánek a poprvé žehná svému lidu, o němž se před nedávnem zmínil slovy: "Bude-li to vůle Boží, půjdu do Nezamyslic." A je zde.

Večer otvírá ohmatanou farní kroniku a tuto krásnou a nezapomenutelnou událost, jako svůj první zápis do této kroniky, zapsal takto:

Uvítání:

V roce 1932 nastala změna v duchovní správě zdejší farnosti. Dosavadní vldp., farář a konsistorní rada, vldp. Jiří Černý pro churavost odešel do výslužby a sice dne 1. 4. 1932 - bytem zůstává v Nezamyslicích č. 8. Působil ve zdejší farnosti 18 let, a to od r. 1914. Úřední odevzdávka fary byla 26. 4. t. r. , a sice u přítomnosti vysoce důstojného pana děkana - vldp. P. Františka Hájka z Ivanovic, jakožto arcibiskupského komisaře a vldp. P. Rudolfa Bajara, faráře a konsist. rady z Tištiny. Duchovní správou zatím byl pověřen dosavadní kooperátor P. František Srovnalík, který administroval farnost až do příchodu nového faráře P. Františka Kvapila, který z Moravského písku od Bzence byl prezentován na Nezamyslice a dne 14. srpna 1932 v neděli odpoledne dojel o dvou hodinách do Nezamyslic, kde před kostelem byl uvítán farníky,

zastupitelstvy přiřazených obcí a důst. p. administrátorem a dvěma školačkami, které po přivítání předaly kytyce. Hudba zahrála, pan asesor a děkan z Ivanovic vdp. P. Fr. Hájek odevzdal klíče kostela, bylo sv. požehnání - nový farář poděkoval všem za uvítání a u fary odevzdány klíče od fary a na faře byla odevzdávka úředních věcí za přítomnosti vdp. asesora Hájka, p. administrátora Fr. Srovnalíka a nového faráře Fr. Kvapila a konkomisaře P. Rud. Bajara - členů kostelního konkurenčního výboru a otců chudých. K instalaci dojeli penzisté vdp. rada Hudec z Mořic, p. rada Jiří Černý a duchovní správce z kláštera z Víceměřic. Po odevzdávce byla svačina na faře.

Fara ztichla odchodem posledního hosta. Jen z kuchyně se ozýval hluk mytého nádobí. Nahlédl dovnitř a prohodil: “Maryčko, du k Panence Marii”.

Kráčel zvolna ulicí od kostela přes křižovatku, dále k “Pazderně”. Pozorně se rozhlížel po selských domech i malých, chudých chaloupkách. Odpovídal na pozdravy lidí, srdečně potřásal nabízenými pravicemi a s každým, koho potkal, prohodil pár slov.

Úzkou uličkou se dostal na chodníček, vedoucí po vysoké mezi ke kapliče. Jaké bylo jeho překvapení, když na místě malé, dřevěné kapličky, tak důvěrně známé z jeho dětských let, tu stála velká kaple, ukrytá pod korunami starých lip. Pozdravil kamenný kříž, věnovaný stavitelem kaple, před jejímž vchodem pokorně poklekl. Po vroucí modlitbě nahlédl okénkem ve dveřích dovnitř, kde ve večerním šeru jen matně viděl nad oltáříčkem sochu té, které byla zasvěcena. “Dobrou noc, Matičko, zitra dondem za Tebó.”

průvod: 15. 8. 32

Dne 15. srpna vedl průvod ke kapliče nový farář a rada P. František Kvapil, rodák ze Želče, kde před kaplí kázal a měl pak v kapli mši sv. tichou. Horko bylo veliké a lidu též hodně. V neděle odpoledne přicházeli sem lidé z okolí v průvodech - s kněžími - z Tištína, ze Želče a my z Nezamyslic - vyprosít deště - neboť suchem trpěli lidé i dobytek - ve mnohých osadách nedostatek vody.

opravy:

Než došel nový farář - budova farní i hospodářské stavení se z venku opravilo i oličilo - vše udělal kostelní konkurenční výbor. Ve

faře novou dlážku pořídil, chodbu v přízemí - schodiště v prvním poschodí. Ostatní světnice dal vymalovat - a okna i dveře namalovat nový farář svým nákladem. Kostelní výbor dal i studni vyčistit a novou pumpu na dvoře. Celá fara i hospodářské budovy prohlédly.

Ve čtvrtek ráno je v kuchyni, pod mohutnou klenbou bílého stropu, u prostřeného stolu s teplými koláči a vonící kávou, neobvyklé ticho. Hovor vážne. Příčina je v nadcházejícím loučení s administrátorem P. Františkem Srovnalíkem, působícím zde již třetím rokem, který má obsadit faru v Moravském Písku, opuštěnou P. Kvapilem.

“Tož nic, milý Františku. Buď tam na ty moje ovečky hodný. Opatruj kostel, který jsme s velkými obtížemi s pomocí Boží postavili. Pozdravuj všechny a vyříd' jim, že na ně v modlitbách budu stále vzpomínat. A když se budou vyptávat, proč jsem odešel, tož jim jenom řekni můj vzkaz: Člověk má vědět, kdy má odejít. A tož, Františku, s Pánem Bohem.”

Ještě dlouho stál ve dveřích s mírně nakloněnou hlavou, pak setřel slzu, vešel do kanceláře, otevřel kroniku, namočil pero v kalamári a napsal
....

sám: 18. 8. 32

Ve čtvrtek 18. srpna odejel zdejší kaplan Fr. Srovnalík do Mor. Písku za administrátora. Farář zůstal sám bez kaplana. Pan rada Černý vypomáhal ochotně, kde a jak mohl. Školu v klášteře obstarával. Farář chodil v úterý ráno do Dřevnovic, v úterý odpoledne do Mořic - a v pátek ráno do Mořic a v pátek odpoledne do Dřevnovic. V pondělí dopoledne a ve čtvrtek odpoledne ve zdejší škole vyučoval.

Těch několik zbývajících dnů měsíce srpna uběhlo jako voda. Nastalo září. Přibýly povinnosti ve škole, a to nemalé. Ještěže pan rada Černý se uvolil vyučovat náboženství na škole v klášteře. Bez něho nevím, nevím!

A k těmto starostem přibýla další. Koncem měsíce je svátek patrona našeho kostelíčka, českého knížete sv. Václava. Je to můj nejoblíbenější světec. A jsou hody! Musím z toho udělat takovou slavnost, aby se líbila nejen Bohu, nýbrž i lidem.

Tyto myšlenky se mu honily hlavou.

A dal se hned do práce.

Neprosazoval a nekladl na prvé místo “hody”. Nazval tento den “Poutí k svatému Václavu”. “Přijďte ke knížeti, pokloňte se a žádejte”, takto zval

lidi. On sám sv. Václava obdivoval, pokorně uctíval a se všemi starostmi se mu svěřoval.

Aby tento významný den zvýraznil, pozval i několik cizích kněží a také poutníky ze své rodné Želče. Ta námaha a čas věnovaný přípravě stála za to.

Hody:

Pouť sv. Václava oslavena.

Ranní mši sv. měl p. kaplan ze Strání P. Jan Novotný, rodák v Víceměřic. Kázal p. katecheta z Prostějova P. Jaroslav Kvapil. Při velké, kterou sloužil P. Jiří Černý, také. Asistoval nový farář Kvapil, podjáhnem byl bohoslovec Emanuel Kuchař, presbyter asistent P. Jan Novotný. Odpolední slavné požehnání měl p. katecheta.

Na chóře krásně zpívali. Oltáře byly krásně vyzdobeny květinami. Ze Želče tu byli na pouti a velmi se jim výzdoba kostela líbila.

Jak rád cestoval. Vášnivě miloval cestování. Nepohrdl žádným dopravním prostředkem. Rád usedl do kočáru, v zimě do saní. Na větší vzdálenosti používal vlak a autobus. Nejvíc však miloval jízdy autem. Jenom kolu se vyhýbal. “Totak”, říkával, “ešče se na stary kolena zmrzačit!”

Touhu po cestování a poznávání snad měl vrozenou od dětství. Zatímco ostatní kluci “mónali po dědině”, on se rozběhl prašnými cestami na okolní návrší a obhlížel široké obzory s lány obilí a rozhozenými vesnicemi v širé rovině, s namodralými horami v dálce. Přitahovaly ho vzdálené Hostýnské vrchy s bílou skvrnkou chrámu, nižší Oderské vrchy, okraj Jeseníků za Olomoucí se Sv. Kopečkem a blízké chlomy za Drysicemi, kam se chodívalo na borůvky, maliny nebo chutné hříby. A jejich údolími na poutě do Křtin a do Sloupu.

Na svých cestách spojoval vždy příjemné s užitečným. Bývalo to zpravidla vždy nějaké pozvání. Někdy velmi příjemné a milé, ale někdy i smutné a bolestivé.

Tato první zapsaná patřila k těm radostným. Jednak šlo o vysvěcení nového kněze a pak o cestu do jeho milovaného kraje, kde prožil roky své kněžské služby, na Slovácko.

Cesta:

říjen 1932

Byl jsem na prvotínách v Uherském Ostrohu františkána P. Toboly.

Nastaly studené, sychravé, listopadové dny. Ze zповědnice pozoruje velké, černé, věkem už značně prošlapané plotny podlahy, orosené studenou vlhkostí. A klečící lidi na této nepřijemně chladivé zemi. Jak to musí studit do kolen! A ještě než vystoupí na svoji milovanou kazatelnu, už ví, o co požádá. O peníze, na pořízení dřevěné podlahy, která by překryla nevlídné kameny.

Než se však dokončí toto dílo, objeví se nová myšlenka: Jak odstranit vnikání severního větru do sakristie. No a jak míval dosud ve zvyku, že od myšlenky neměl nikdy daleko k činu, do konce listopadu bylo dílo hotovo. A věřící v kostele i ministranti v sakristii poznali, že to bylo dobré.

Hlava plná dobrých nápadů, co zlepšit, schopnost získat lidi, zorganizovat a uskutečnit plány, to byly Boží dary, provázející jej celým životem. A k tomu obdivuhodné množství energie a selské houževnatosti.

práce: listopad 1932

Deštěnou dlážku do kostela vzadu pod chórem a v žebračce darovala pí Rohánková.

Přistavena předsínka u sákristie, aby nebyl průvan a sníh nemetl do sákristie.

“A nezapomeňte se stavit na faře a pozvat velebného pána!” Připomíná kterýsi z herců dvojici děvčat, nabízející lístky na představení divadla, které nacvičili.

S obavami zatahala jedna z nich za zvonec u fary. Usměvavý kněz je srdečně přivítal a vzal si ne jeden, hned tři lístky. “To víte, že dondem, a rádi. Divadlo je moja velká láska.”

Říkal pravdu, jako vždy. To konec konců dokazují další zápisy v kronice, v nichž jsou zachyceny návštěvy ochotnických představení nejen v Nezamyslicích, nýbrž i v Němčicích, Želči, Dobromilicích, Vrchoslavcích a jinde. Nejenže nevynechal žádnou premiéru, ale on dokonce velmi rád chořoval i do zkoušek. Cítil se dobře mezi lidmi.

divadlo: listopad 1932

Pozvali nás na divadlo “Martin Chlubil”. Byli jsme všeci - i hospodyně Maryčka - i neteř Žofie.

Je první den roku 1933.

Odpoledne je kostel zaplněn lidmi do posledního místečka. Před oltář přichází zástup ministrantů. Za nimi důstojně kráčí “velebný pán” v nádherném, zlatým brokátém zdobeném pluvíálu. Otvírá svatostánek a vystavuje zlacenou monstranci s bělostnou velkou hostií, proměnou při ranní mši sv. v Tělo Páně.

Silným hlasem zanotuje výzvu: “Te Deum laudamus..” Varhany zaburácí plénem a chrám se naplní hlasy a slovy písně “Bože chválíme Tebe”. Stojí s mírně nachýlenou hlavou a přivřenými víčky pozoruje prosklené okénko monstrance. Myšlenky nezastavíš! “Bože, co jsem vlastně v tom uplynulém roce ve Tvé službě vykonal? A co mě čeká v této nové farnosti, mezi těmito ovečkami, klečícími tu za mnou? Pomoz mi, prosím, překonávat sama sebe, mou lidskou slabost.” Pak pozvedl své krátkozraké oči k obrazu Matky Boží nad svatostánkem. “Lid zdejší Tě nazval - *Maria pomoz* -: Tož teda prosím i já, pomoz, Maria!”

Slavnostní požehnání je u konce, lidé si potřásají rukama s přáním všeho nejlepšího. Mnozí přicházejí i za svým “velebníčkem” se stejným přáním.

Přistupuje i hospodář Říha a k blahopřání přidává ještě nabídku projížďky na saních. Kdo by ji nepřijal?

cesty: Nový rok

Mírná zima - začátek ledna - trochu sněhu - na saních v Želči po požehnání na Nový rok.

Tento rok nezačíná právě nejlépe. Nezaměstnanost stále ještě doléhá na celou řadu rodin. Vesnicí občas projde nějaký ubohý žebrák, prosící o trochu teplého jídla, nebo nějaký ten peníz. Ani jeden z nich nemine dveře u fary, kde není nikdy odmítnut.

Mnohem horší než nouze jsou však obavy z vývoje v sousedním Německu a řádění fašistických skupin u nás. V novinách se dočetl o jejich řádění v Brně. Večer mu to potvrdilo rádio, pravidelně poslouchané u Novotných. Tak toto bylo něco na jeho vlastenecké cítění! Chlapi, sedící v sobotu večer v hospůdce Lidového domu, kde býval tento sobotní večer pravidelnými hostem i on, svého “velebníčka” nepoznávali. Panečku, jak hřímal: “Co si to dovolují, u nás, mezi Moravany, v naší vlasti!”

Tu se poprvé projevil jeho zjevný odpor k fašismu.

politika: 22. 1. 33

V Brně fašisté chtěli převrat - vnikli do kasáren.

divadlo: 26. 2. 33

V Brodsku členové Orla přijeli autobusem a sehráli po svatém požehnání divadelní hru v Lidovém domě "Převrácený svět". Hráli velmi zdařile.

cesty: 20. 2. 33

Brodek - pohřeb otce mého spolužáka P. Ludvíka Kuksy.

29. 2. 33

Kroměříž - konference kněžstva - přednáška P. Schallera z Prahy.

V obci již několik let vyvíjel svou činnost poměrně početný spolek Sokol. Mladý kaplan P. Srovnalík, hned po svém příchodu, projevil velkou snahu založit podobný tělovýchovný a kulturní spolek pro katolickou mládež. Ale jeho nadřízený, pan rada Černý, byl zásadně proti. Zřejmě se obával následných sporů a třenic.

Mladí však na možnost vzniku katolické tělovýchovné jednoty nezapomněli. Po příchodu nového pastýře přišli za ním se svým požadavkem. A pochodili dobře. "Jestliže máte, sice skromnou, ale vlastní tělocvičnu a také dosti zájemců, tak proč ne katolická tělesná výchova?" Od úmyslu byl u něho vždy jen krůček k činu. Mladé nadšence pověřuje úkolem zajistit co největší účast na přednášce o Orlu, na kterou zajišťuje výborného řečníka. Slyšené slovo nechává v lidech dva týdny "uležet" a pak teprve svolává zakládající schůzi. Sám ochotně přebírá funkci starosty nově vzniklé jednoty, jak o tom svědčí dva zápisy v kronice.

Orel: 19. 3. 33

Zakládali jsem jednotu Orla. Redaktor Růžička z Olomouce měl přednášku.

2. 4. 33

Uskutečnila se večer v Lidovém domě v Nezamyslicích Jednota Orla.

Jak rád se smál. Upřímně, lidsky. Neustále se usmíval laskavýma

očima. Úsměv mu hrál na rtech širokých úst. A také jeho četné vrásky v obličejí, na čele a kolem očí prozrazovaly úsměvnou pohodu.

Když však spěchal jarním sluncem proteplenou polní cestou mezi dvěma potoky k Němčicím, na pozvání svého bratrance P. Navrátila, to ještě netušil, že tentokrát nevystačí jen se svým úsměvem, nebo tichým, umírněným, společensky obstojným smíchem, nýbrž že se bude s ostatními diváky nevázaně smát, ba co smát, řehonit se jako kdysi malý kluk mezi svými kamarády na návsi, nebo při nějaké psině ve škole. Několikrát musel ze svého černého obleku vytáhnout i velký bílý kapesník a utřít slzy smíchu, stékající po tvářích. Kdo by odolal žertům a veselým scénkám při sledování tehdy populárního “Stréčka Křópala z Břochovan”.

Nakažlivý smích přinesl ještě navečer na faru, kde podrobným vyprávěním rozesmál jak Maryčku, tak i Žofii.

divadlo: 2. 4. 33

Odpoledne o třech hodinách v Němčicích v Orlovně divadlo “Stréček Křópal”. Bylo hodně lidu.

Blížily se nejkrásnější svátky jara - Velikonoce. Už pár neděl před nimi se vypytał svého kostelníka, “pantáty” Látala, na zdejší zvyklosti. Ten mu všechno vypověděl. Jenom o “klepání po dědině” se nezmínil. “A s klepačama po dědině tady kluci nechodívají?”, zeptal se. “Už deset let nee”, zněla odpověď. Neptal se po příčinách, ale hned vyběhl na věž, prohlédl starý, červotočem prožraný “řehtač” na kliku a na faře našel zbytky několika “klepačů”. Hned druhý den navštívil kolářského mistra Josefa Konšela. A na Zelený čtvrtek, kdy se po slavnostním “gloria” opatrně odnesly zvonky, ozýval se chrámovou lodí klapot nových klepačů.

Už půl hodiny před polednem se sbíhali ke kostelu kluci, a když se přesně v poledne ozval z věže rachot opraveného “řehtače”, vydali se v průvodu “dědinó” až ke Svozikům za neustálého klepání čerstvě vyrobenými klepači. A to se opakovalo až do soboty, kdy se znovu ozvaly zvonky a zvonky. Tak se postaral o obnovení staré tradice.

primice: 16. 4. 33

Hod Boží velikonoční. Pod mrakem - chvílemi trochu pokrápělo. Po kázání před velkou - jsem autem jel do Němčic na primici P. Františka Kyseláka.

Když pozdě večer dokončil kratičký záznam této události, odložil pero a zamyslel se.

Jaký to nádherný zážitek asistovat při mši svaté, v níž poprvé mladý kněz svými slovy proměňuje chléb v Tělo Páně. Jak je to vlastně dlouho, kdy jsem totéž prožíval já před svými drahými rodiči, sourozenci, příbuznými, spolužáky, sousedy a známými ve své rodné Želči? Už třiatřicet let je tomu, co jsem svůj život dobrovolně zasvětil kněžské službě, v níž vidím největší zálibu a nejširší pole působnosti ve službách Bohu, bližním a vlasti. Nikdy jsem nelitoval svého rozhodnutí. Jen toho lituji, že stárnu a slábnu. “Dej mi, Pane, alespoň trochu síly mládí tohoto nového kněze.”

oslavy: 23. 4. 33

Oslavili jsme 70. letého p. radu Jiřího Černého - jeho narozeniny i jmeniny. Nejdříve slavnostně v kostele, kde on sám měl zpívanou mši sv. a my mu asistovali. Pokračovalo se na faře.

Sedíme kolem prostřeného stolu ve velkém sále, v prvním poschodí staré fary. Oslavenec, pan konsistorní rada, nyní už na zaslouženém odpočinku, samozřejmě v čele tabule. Začínáme modlitbou a pak slavnostním přípitkem. Dívám se na kněze, kterého jsem poznal již jako chlapec, ministrant, později jako student, pak jako bohoslovec a nakonec i jako novokněz, ve své rodné Želči. Na tuto nezamyslickou faru přišel ve velmi zlém roce. V roce, kdy desítky mužů museli obléci vojenský mundúr a odjet na fronty do válečné vravy. V roce, kdy slovy musel utěšovat plačící ženy, matky, ale i vdovy a sirotky. Ani on nebyl později ušetřen utrpení. Díval se zaslzenýma očima, jak se shazují zvony z věže i na to, jak se varhany zbavují kovových píšťal. Musel se rozloučit i se svou milovanou “drahou matičkou”. Prožité rány osudu nezlomily jeho ducha. Spíš naopak. Dokázal pořídit nové zvony, elektrické osvětlení do kostela i na faru, znovu ozvučit němé varhany.

Napadla ho otázka: Budu se i já moci v jeho letech tak hrdě ohlédnout na dílo, které v této farnosti zanechám?

cesty:

Po sv. Marku jsem navštívil kanovníka Mořice Růžičku v Určicích. Hned druhý den Dlouhá Loučka u pana kardinála Lva Skrbenského.

Listonoš přinesl poštu. Zaujala ho dlouhá, zvláštní, bílá obálka. Na

známce razítko - Moravský Písek. “Kdopak nám to píše?” Po otevření zjistil, že je v ní pěkně vyvedené svatební oznámení a na něm jména mladých lidí. Jméno ženicha mu nic neříká. Ale nevěsta? “Emilka, Emilka Šimková!” Jeho žákyně, hodná panenka, zbožné dítě. To byla, panečku, zpěvačka! Dává se do čtení přiloženého dopisu, psaného dívčí rukou. “Ale to víš, Emilko, že přijedu a že ti rád splním tvé skromné přání”, brumlá si pro sebe. Pak ale spěchá do kuchyně a už v klenuté chodbě haleká: “Maryčko, pojedeme do Písku! Víš koho budu sezdvát? Hádej! Emilku Šimkovou, no ano, šak ju přece znáš ...!”

cesta: 30. 4. 33

Moravský Písek - neděle odpoledne - sezdvát bývalou žačku Emílii Šimkovou.

Farní dvůr byl ve velmi špatném stavu. Jeho povrch byl nepevný, značně svažité, od budovy dolů k chlévům a stodole, takže každý silnější déšť tu zanechal viditelné stopy v podobě menších či větších stružek. Ty se sice vždy zarovnal, ale po dalším dešti bývaly zpravidla ještě hlubší. Tak jsem se rozhodl s tím něco udělat. Ochotné pomocné ruce i odborníci na tyto práce se našli, nakoupil a dovezl se potřebný materiál a v pondělí se začalo. To se měřilo, kolíkovalo a radilo. Nejvíce starostí nám způsobila terasa a schody u vchodu ze dvora do budovy. Ale večer jsem už mohl do kroniky napsat:

práce: 6. 5. 33

V úterý až pátek opravován dvůr na faře. Kanály a rygoly dělány, aby voda nebrala prst na dvoře.

divadla: 7. 5. 33

Je neděle. O třech odpoledne jsme byli /16/ z Nezamyslic v Němčicích v Orlovně, kde hráli velmi krásně “Život sv. Terezičky”.

24. 5. 33

Po májové pobožnosti bylo sehráno divadlo: “Pasačka z Lurd”. Děti hodně přišly - i matky - z kláštera byli sirotci zdarma. Z Víceměřic přivedl P. Neduchal 40 chlapců. Večer se hrálo pro dospělé. A zase byla dvorana Lidového domu plničká a herečky se tužily ještě více. Vybralo se 667 korun.

V nedělním odpoledni stojí ve skupince mužů před farou a spokojeně se svěruje: “Nikdy bych nevěřil tomu, že dobré ovoce může tak rychle uzrát.” Tady, na dlážděném prostoru před kostelem, vidí důkaz, že to možné je. Hemží se to tu omladinou, která ještě před hodinou zaplňovala kostel na “hrubé”, a teď již v cvičebních úborech čeká netrpělivě na ozdobené žebříňáky, které ji přepraví do nedalekých Koválovic na veřejné cvičení. Vždyť teprve před dvěma měsíci byla katolická tělovýchovná jednota Orel zde založena! A už si troufnou veřejně vystupovat?

Tlačí se na kozlík prvního vozu, který najíždí. Pan Novotný ho však zahání: “Velebné pane, vy pojedete kočárem!” Pět vyšňořených vozů vyjelo. Kolem Hliníku, vzhůru ke kříži za tištínským hřbitovem, potom kolem lokálky, přes Slanou a Charváty, do Koválovic. Bylo to krásné odpoledne.

Při večerní modlitbě poděkoval za to, že se podařilo dobré dílo mezi mládeží, otevřel kroniku a tuto radostnou událost zapsal:

Orel: 11. 6. 33

Po velké mši svaté jeli Orli poprvé - padesát šest jich jelo - na veřejné cvičení do Koválovic. To bylo radosti a nadšení.

“A tož, kde ste zas byl, velebné pane?”, ptal se hned ve dveřích stařeček Novotný, “Janíček”, přicházejícího kněze k poslechu rádia, jako každý jiný večer. “V Podivicích. Vite, po náboženství sem zaběhl ešče do kláštera na oběd a po něm mi matka představená nabidla, ešli bych s nima nezajel podívat se na ten nové dum, co nedávno kópili a na ozdravovnu přebudovali. Tož to vite, že sem jel. Krásně je tam. Kolem voňavé les, ticho a ten luft! No, pohádka vám povim.”

cesty: 14. 6. 33

Ve středu jsem byl autem v Podivicích se podívat na ozdravovnu sester Dominikánek z Víceměřic. Tu byli jejich chovanci na čerstvém vzduchu.

Mezi tímto zápisem a následujícím, k němuž došlo až začátkem července, je nápadná neobvyklá mezera u kronikáře, který tak svědomitě a pravidelně zaznamenával i podrobnosti. Proč?

Hlavní příčinou byl jeho zhoršený zdravotní stav. On, který býval od dětství kluk jako buk, který lékaře nikdy nepotřeboval, najednou pociťuje slabost. Stále častěji pociťuje únavu, kterou dosud neznal. Denně ráno vstává

před pátou, aby co nejdéle mohl před ranní bohoslužbou setrvávat na modlitbách. Pak cesty “pěšorem” do sousedních obcí a vyučování. Neslyší napomínání své neteře: “Pamatujte taky trochu na sebe!” Naopak překonává sám sebe!

A tak přišlo první vážnější varování. Musí ulehnout. Doktor Bedřich Friedl mu říká bez obalu: “Váš zdravotní stav, důstojný pane, nic moc! Ozývá se pohrudnice, ledviny začínají zlobit, no a cukrovka je na obzoru. Doporučoval bych okamžitě na pár týdnů vysadit a nejlépe nějaké ty lázně nebo ozdravovnu.”

Ozdravovna! Hned pochopil, že ten nedávný výlet autem do Podivic byl už předem dohodnut a jemu se nic neřeklo. A když druhý den za ním přijela matka představená, že by na nějaký čas potřebovali kněze do Podivic, aby jim tam denně sloužil mši svatou, spiklenecky kývnul, že tedy půjde.

Jeho pobyt, který mu nesmírně prospěl, vypadal však spíše jako turistika, jak prozrazují zápisy v kronice.

ozdravovna: 5. 7. 33

Z Podivic jsem jel do Vyškova na hřbitov.

Na sv. Cyrila a Metoděje bylo pěkně. Odpoledne po sv. požehnání jsem autem odjel do Podivic, abych tam denně sloužil mši sv. a v lesích se zotavil - neboť bez kaplana jsem zastával za vydatné pomoci p. rady Černého a p. faráře Neduchala.

Mnoho lidu na jahodách a houbách - nezaměstnaní - práce nebyla.

10. 7.

Jsem zašel z Podivic do Myslejovic ke spolužákovi P. Mikuláši Košutovi.

11. 7.

V Želči na pohřbu sestřenice Marie Spisarovy - matky P. Benedikta Spisara, kněze u Milosrdných v Bratislavě.

12. 7.

Na pohřebě v Nezamyslicích - zemřela paní Fröhlichová - z Prahy byla převezena.

16. 7.

Je neděle 6. po sv. Duchu. Dopoledne pěkně - veřejné cvičení Orla. Byli v kostele na mši svaté - plný kostel byl Orlů. Lidé starší radostí plakali, když viděli, že mládež přece se hlásí ke kostelu a k Pánu Bohu. Na velké byli jen naši Orli a z Tištiny. Hudebníci - 20 - z Nivnice - dojeli autobusem. Obědvali a večereli na faře. Na sv. požehnání - kostel nestačil pro všechny Orly - v průvodě okrojovaných Orlů a Orlic 650 - šli pak po sv. požehnání průvodem přes celé náměstí až na pazdernu a zpět do Lidového domu. Řečnil pan kaplan Hála z Ivanovic. Začalo o čtyřech hodinách pršet - a pršelo - lilo. Nemohli cvičit.

17. 7.

Byl jsem v Kostelci za Prostějovem na pohřebě faráře Matouše Vavřínka.

18. 7.

O devíti hodinách jsem jel autem opět do Podivic.

19. 7.

Šel lesem pěšky do Pustiměře.

20. 7.

Do Prostějova na přehradu u Plumlova a večer do Podivic.

Víte, když se dnes dívám na turistickou mapu okolí Podivic a sleduji v ní “výslapy”, zachycené v kronice, jako dlouholetý turista se před jeho výkony skláním. Žádné turistické vybavení. Černé šaty s kolárkem kolem krku, rozchozené polobotky nebo perka, deštník přes ruku, v kapse krajíc chleba, v druhé křížaly a hybaj. Šlo se.

Jeden den vyrazil navštívit spolužáka. Šest kilometrů silnicí, pět lesem a tři polní cestou. Druhý den do Želče. Dva kilometry silnicí až do údolí Ferdinandského potoka, lesní cestou, údolím vzhůru ke kříži na konci lesa, další dva kilometry Kopaninami, k císařské silnici zase dva a kolem pískovny do rodné Želče poslední dva. Jedenáct sem a tolik zpět. Třetí cesta lesem do Pustiměře, byla jistě také dlouhá a náročná. Ale před cestou do Plumlova, přes Myslejovice, Alojzov, Spálený kopec, Seloutský les a Kotouč, samozřejmě zpět, klobouk dolů. Co říkaly večer jeho ploché nohy po této

“štrapandě”, to nevím.

kaplička: 15. 8. 33

Pěkně - byli jsme průvodem u kapličky - měl jsem kázání u kříže před kaplí - lidu bylo velmi mnoho. Po kázání v kapli mše sv. a pak průvodem od kaple do kostela, kde bylo sv. požehnání.

Večer nemůže dlouho usnout. Znovu a znovu se mu vybavují nádherné pocity z dnešní pouti k jeho milované Panně Marii. Všechno bylo krásné. Množství lidí, krásné družičky, nádherná hudba, slunečné počasí. Ale to okolí kapličky! Je nejvyšší čas s tím něco udělat. Potřebovalo by to důstojný přístup. Co tak krásné, široké, betonové schody? Tato myšlenka ho napadla během kázání. A upravit okolí studánky. A co tak udělat tady pod tím břehem nějaké sezení? S myšlenkami na spoustu práce a starostí konečně usíná.

cesta:

V úterý večer jsem jel do Fryšavy (nynější Břežany u Znojma, pozn. aut.), kde druhý den byla oblékána za sestru klášterní Anna Ottová, co bývala zde na faře - pocházela z Moravského Písku.

Jako hojivá mast působí na zranění těla, tak stejně působí před několika hodinami prožitá událost na kněžskou duši. Je to nepopsatelné pohazení a povzbuzení. Znal ji a proto ví, že bude dobrou a věrnou služebnicí Boží. Z tohoto má radost jako kněz. Jako vlastenec ho těší pomyslení, že rozmnoží malou skupinku českých sester v tomto řádu sv. Hedviky, v němž stále ještě převažují německy mluvící, smýšlející i cítící sestry. Snad to bude právě ona, která svým hlasem rozhodne o tom, že český provinciát řádu v Němčicích bude zachráněn. Kéž by tomu tak bylo.

Těmito myšlenkami se zabývá na zpáteční cestě domů.

cesta: 25. 8. 33

S panem kaplanem J. Novotným, rodákem z Víceměřic, jsme jeli autobusem do Otaslavic, kde jsme si prohlédli pěkně opravený kostel a na zpáteční cestě jsme si prohlédli kostel v Dobroměřicích, kde právě kostel opravovali a malovali.

“To je nádhera! Tolik světla a krásy! Co tomu říkáte, kapláňku? Tož,

tak to nechám vymalovat aj u nás. Dyť v tom našem kostelíčku je tma jak v jeskyni. Až se tam bojím.”

Uplynulo však ještě dlouhých šest let, než se nápad proměnil ve skutek a náš farní kostel zazářil bělobou a světlým okrem.

Orel: 27. 8. 33

Orli chtěli opakovat nepodařené cvičení, které deštěm utrpělo. Hudebníci dojeli z Nivnice. Zase byli pohoštěni na faře. Pan farář z Zlobic dojel autem, býval kdysi kaplanem v Nivnici. Slavnost se celkem vydařila, ač sprchlo.

cesty: 30. 8. 33

Ve středu dojeli: p. děkan Josef Polášek z Tovačova, p. farář z Citova P. Josef Páleník - autem. Zajeli jsme do Tištína, do Chválkovic, do Výškova - p. faráře Vyhlídala navštívili, do Brodku - p. monsig. Alfonse Fryče a přes Zeleč do Nezamyslic, kde jsme o půl druhé obědvali. Prohlédli si faru, kostel, klášter a pak odjeli.

bída: říjen 33

Mnoho nezaměstnaných mladých i starých lidí chodilo po domech - žebrali. A nikdo z nich ani fary, ani kláštera nevynechal. Domáci na faře někdy nestačili chodit otvírat a je podělovat.

Tato skutečnost se mu hluboko zadírala do srdce. Marně přemýšlel, jak by mohl pomoci. Jak odstranit bídu? Sám se sice nenarodil v přepychu, nevyrůstal v blahobytu. A tak zůstal skromným ve svých požadavcích. Zdejší fara není bohatá na “prebendy”. Ale i z toho mála, co má, podporuje chudé studenty na školách, před žebračky nikdy nezavírá dveře ani dlaně. Když nemá peníze, poskytne jídlo, ovoce nebo nějaké ošacení. A děti? Ty už čekávaly daleko před vesnicí, když přicházel na hodiny náboženství. Vždy měl pro ně něco dobrého v kapse. Buď dvacetníky nebo větší “padoše”, a když nebyly drobné, tož určitě rozdával “kokynka”. Ne nadarmo se věnoval při studiu na fakultě hlubšímu poznání křesťanské sociologie, kterou nyní uplatňoval v praxi podle přijaté pravdy: Pán Bůh vidí do každé kapsy a kdo rád dává, dvakrát dává.

Soucit a štědrost byly jeho výrazné vlastnosti.

V pátek dopoledne vyučoval náboženství na škole v Mořicích. Po

obědě, byla čočková polévka a “pukače s makem”, se vydal kolem mlýna a stavu do Dřevnovic. Třída byla příjemně vyhřátá podzimním sluníčkem. Ale během hodiny se obloha zatáhla šedými mraky a když přecházel železnou lávku nad Hanou, dopadaly na hladinu první kapky studeného deště. U blízké trati už pršelo a zvedl se ostrý severák. Než došel ke stavu, byl mokrý až na kůži a přes rychlou a namáhavou chůzi se třásl chladem. Žofie sice už čekala s horkým čajem, v němž zavoněla slovácká slivovička, co nejrychleji se převlékl do suché, teplé, flanelové, noční košile a hupsnul pod naducanou peřinu od maminky, nic nepomohlo. Jeho choroby zahrozily podruhé a tentokrát již důrazněji.

nemoc: 15. 10. 33

Po kázání na velké jsem ulehl a ležel až do příští neděle.

pohřeb: 7. 11. 33

Odpoledne jsem v Kojetíně pohřbíval zvěrolékaře Fr. Možného, rodáka z Chválkovic u Vyškova.

kostel: 29. 11. 33

Odpoledne komise byla na trhlinu v kostele - nad levými dveřmi.

Nepomohlo ani vážné napomínání lékaře, aby se více šetřil a dával na sebe pozor. Jeho smysl pro povinnost a odpovědnost kněžské služby, byl silným prvkem jeho charakteru. “Copak můžu nechat děti ve škole zbytečně čekat? Copak bych mohl pro své potíže umírajícímu neudělit poslední pomazání? Copak bych mohl nejít na pohřeb jen proto, že mrzne?” Těmito slovy se vždy dokázal ohradit. Stačí jen pozorně číst záznamy z měsíce prosince a hned je jasno, jak “myslel na sebe”.

cesta: 8. 12. 33

Já odkázal - velkou - a v poledne vlakem do Hranic - odtud autem do Špiček - kde instalace p. faráře Antonína Ondrouška, bývalého kaplana v Polešovicích. Večer jsem dojel rychlíkem.

nadílka: 8. 12. 33

Odpoledne v Lidovém domě Mikulášská nadílka a divadlo. Orli večer tři aktovky a Mikulášskou nadílku pro dospělé.

Už dávno před tímto svátkem přišel mezi mladé lidi do tělocvičny s nápadem, že by se mohla pro děti připravit společná Mikulášská nadílka. Jak dokazuje zápis, psaný jeho vlastní rukou, podařila se. A protože se pak již opakovala každým rokem, dal tím vlastně podnět k další tradici a přiznejme, že velmi dobré a oblíbené tradici.

smrt: 13. 12. 33

Zemřel p. Ferdinand Alexa, assesor a farář ve Velkém Týnci - rodák želečský.

cesta: 15. 12. 33

Severák - sněží - odpoledne pro závěje velmi špatná cesta ze školy z Mořic.

pohřeb: 16. 12. 33

V sobotu - jeli autem - P. Fr. Navrátil, farář z Němčic - pan farář Neduchal z Víceměřic - bohoslovec zdejší Kuchař a já - na pohřeb P. Ferdinanda Alexy, který z Velkého Týnce byl převezen do Želče. Pro závěje obtížná cesta - a silno mrzlo.

zaopatřování: 18. 12. 33

Pěkně mrzlo - ze školy mořické odpoledne musel odejít - a jel jsem zaopatřovat do Dřevnovic.

Vánoce: 24. 12. 33

Na věži koledy vytrubovali - pan Študent a pan Matoušek - bylo to pěkné - krásně se to neslo ztichlým večerem.

25. 12. 33

Mírně tálo. Ve Víceměřicích v klášteře měli půlnoční mši sv. Na jitřní mnoho lidu bylo zde v kostele. Pěkně zpívali na chóře. Pan rada Černý měl jitřní zpívanou a hned tichou. Já kázal a měl pak ranní i zpívanou velkou. Dosti bylo lidu.

divadlo:

Na sv. Štěpána o třech hodinách bylo divadlo - "Jesličky" - pro děti - večer pro dospělé.

Celé Vánoce byly krásné. Všechno, co se uskutečnilo pro větší oslavu narozeného Ježíška i pro radost a k potěšení farníků, se mu velmi líbilo. Počínaje vytrubováním z věže do nočního ticha, přes zpívání dvacetičlenného sboru s doprovodem varhan a muzikantů, nacvičené sestrou Otýlíí, zpívané slavné mše svaté až po divadlo ve svátek sv. Štěpána. Jeho pocit úplné spokojenosti nahlodal brouček. Postrádal betlém s jesličkami. Kolik kostelů již prošel a ve většině z nich byly vždy "jestličky". Od bohatých, vzácných, řezbářských prací, až po skromné, s několika sádrovými figurkami. Ale byly! Myšlenka na nový betlém ho už neopustila, dokud se neobjevily v kostele.

politika:

Politická situace byla napjatá. V Německu socialisté a komunisté museli zmizet. Je jedna Národně německá strana. Židé mnozí se vystěhovali. Němec si žádný nesměl vzít Židovku. Katolické centrum také bylo potlačeno. Hitler vládl a chtěl Rakousko připojit - všechny Němce sloučit. Maďarsko požadovalo Slovensko.

Obavy z dalšího vývoje mu nedávaly spát. Prožil hrůzy první světové války a tušil, že se blíží další, hroznější. Měl strach. Ne o sebe. O své milované ovečky, krajany, rodáky, o lidi. Co mohl, to dělal. Přidával modlitbu za pokoj, klid a mír každodenně navíc.

Rok 1934

Už o Vánocích si varhanice, sestra Otýlie, stěžovala na varhany. K jejím stížnostem se přidal i pan Stanislav Toulec. Nu což, mají nárok na opravu po tolika letech dobré služby. A mně nezbyvá nic jiného, než abych sehnal dobrého varhanáře a především peníze na opravu. Díky Bohu, podařilo se to i ono. A tak jsem s radostí a uspokojením mohl napsat do kroniky tuto kratičkou větu, za níž se však skrývá čtrnáctidenní práce dobrého machra na varhany, který po dobu oprav přebýval s námi na fáře, pochopitelně i se stravou. A byl to, pane, jedlík! No tož, něco to stálo. Ale varhany jsou zase v pořádku.

varhany: 11. 3. 34

V kostele oprava varhan - prováděl varhanář z Uherského Hradiště za 1.400 Kčs - Karel Pelikán.

cesty: 3. 4. 34

Byl jsem v Přerově, Tršicích a Doloplazích u Tršic.

Duben byl pracovním měsícem. Uplatnili se hlavně zedníci a jejich pomocníci. Naštěstí se našlo dosti ochotných rukou, a tak se všechny práce zvládly včas. Velká práce čekala na přestavbě Lidového domu, aby vyhovoval nejen pro cvičení, nýbrž i pro společenské a kulturní akce.

Už kdysi v lednu, při nedělním kázání, kdy jsem se musel káravě podívat k bočním dveřím na zlobivé kluky, jsem si všiml praskliny v omítce nade dveřmi. Hned jsem svolal několik zkušených odborníků, kteří ji prohlédli a po dlouhé rozpravě rozhodli: Odkrýt a prohlédnout základy, zda nedošlo k jejich narušení. Pak teprve omítku vyspravit a pozorovat, co to udělá.

A ta nepatrná puklinka nám dělá starosti dodnes a to tím větší, že se objevily na zdivu další a mnohem větší.

práce: 3. 4. 34

V dubnu se přestavoval Lidový dům. Přístavba stála 15.000 Kčs.

Opravovali jsme trhlinu v kostele a zkoušeli hloubku základů kostela. Základy plytké.

A jako kdybych neměl dost starostí a práce kolem staveb v Nezamyslicích, rozhodli se dřevnovští, že začnou stavět svoji novou kapli, která jim v obci chyběla. Až dosud tam na kopečku stávala jen malinká zvonička. Marně jsem přesvědčoval, aby ještě chvíli vydrželi. Nedali si poradit od člověka, který se stavbami, a hlavně obstaráváním peněz na ně, měl bohaté zkušenosti. Jejich sebevědomí bylo veliké a dokonce se i nahněvali. Ale když se pak po několika letech dostali do úzkých, přišli s prosíkem. Nu což, hlavně že se dílo podařilo a Dřevnovice mají hezkou, moderní kapli.

práce: 24. 4. 34

Začali kopat základy na novu kapli v Dřevnovicích.

4. 5. 34

V zahradě farské jsem spravoval studnu - dřevo dovezli z lesa od Zámečku - pěkné štípy březové - 1 m á 63,— Kč. K nové studni jsem objednal i pumpu.

biřmování: 16. 5. 34

Byli jsme u sv. biřmování v Kroměříži. Děti platily na dráze 3.70 a mnoho 7.50 obě cesty. Dráha nám vyšla velmi vstřícně. Nepřesedali jsme. Měli jsme šest vozů pro biřmovance. Přes den bylo velmi pěkně.

Boží Tělo: 31. 5. 34

Ani horko - ani chladno - příjemně bylo. V kostele zpěváci pěkně zpívali, i venku a u oltářičku. Při průvodu "Ježíši Králi" - a hudebníci ji hráli. Lidu hodně. Asistovali mi p. farář Neduchal z Víceměřic a p. bohoslovec Kuchař.

biřmování:

Odpoledne o čtyřech hodinách přijel do Víceměřic světicí biskup Stavěl a biřmoval tam chovance.

kaplička: 17. 6. 34

V neděli 4. po sv. Duchu z Němčic přišli průvodem s p. farářem ke kapličce v Nezamyslicích. Bylo jich přes tři sta. Na zpáteční cestě od kapličky se zastavili u nás v kostele.

cesta: 29. 6. 34

Ráno pěkně. Jel jsem po ranní mši sv. autobusem do Brodku na primici příbuzného P. Josefa Bombíka ze Sněhotic, který vyštudoval u Redemptoristů.

vlastenectví:

Na zdejší faře měl přes dva měsíce dvě děti - české - katolické - na prázdninách - aby nezapomněly česky - František Kuš, Helga Zdařilová - z Brém.

Obec byla překvapena. Místní klepny měly chvíli hody. Na faře se objevily dvě děti, kluk a holka, které mluvily špatně česky. Brzy se však tato záhada vysvětlila. On, kněz, vlastenec, který slovanskou myšlenkou žije a dýchá, přijal na výzvu katolické Charity, na prázdninové měsíce tyto děti z českoněmeckých rodin ze dvou důvodů: aby se pořádně najedly, a tak se zlepšil jejich zdravotní stav, a aby se zlepšila jejich čeština, jejich mateřský jazyk.

Je sobota, jen dvě hodiny po půl noci. Odemykám kostel v tuto neobvyklou hodinu a tam, před svatostánkem, v modlitbách čekám na první poutníky, kteří se rozhodli vyrazit na osmdesáti kilometrovou pouť až na sv. Hostýn, aby tam, před “Matkou moravského lidu”, prosili o déšť. Před třetí hodinou jich už bylo na pět desítek. Po krátké modlitbě jim žehnám a kráčím v čele průvodu za “farnisko”. Tam se s nimi loučím a dívám se za nimi zaroseným zrakem, dokud je nepohltní tma noci. Jak rád bych šel s nimi. No nic, za pár hodin půjdu s průvodem věřících ke své oblíbené kapliče k Těšicím.

hody:

Na slavnosti sv. Václava se tentokrát podíleli jen hosté. Já měl jen při velké u bočního oltáře tichou. U oběda nás bylo jedenáct.

pohřby: 16. 10. 34

Byl jsem v úterý v Moravském Pisku na pohřbu obchodníka pana Miklíka.

Ve středu jsem pohřbíval zase v Luhačovicích svého bratrance – nadučitele v. v. Petra Šnědara.

cesta: 23. 10. 34

S bratrance P. Navrátilem jsme jeli do Plumlova - podívat se na rybolov v rybníku plumlovském. Byli jsme i v Drahanech – podívat se, kde pramení Haná – bylo sucho, že prameny byly vyschlé.

chorál: 28. 10. 34

Po mši svaté se zpíval chorál sv. Václava.

Určitě nemyslel na to, když po mši svaté zanotoval od oltáře první slova Svatováclavského chorálu, že zakládá vlastně další novou tradici v tomto kostele, zasvěceném tomuto světcí. Tak tomu bylo později už vždycky. A v době poroby českého národa, v letech okupace, se zpíval každou neděli, jako projev vzdoru i prosby za povzbuzení, sílu a odvahu k boji proti násilí a teroru. A po jeho násilné smrti i jako vzpomínka na jeho osobní statečnost, odvahu a sebeobětování. Škoda, snad častější zpěv tohoto chorálu by nám všem prospěl i v dnešní nelehké době.

divadlo: 28. 10. 34

Divadlo v Lidovém domě „Námořníkův sen“.

almužny:

Mnoho lidí chodilo prosit. Denně 25 – 30 lidí.

hřbitov: 1. 11. 34

Odpoledne jsem byl v Želči na hřbitově, na hrobě svých rodičů.

Podíval jsem se i na novou studni na Zábrání, kde vrtali pro nedostatek vody v dědině. Ze Želče jezdilo až osmdesát povozů denně do Koberic do skály pro vodu. Bratři Sigmundové – odborníci na pumpy – vrtali v Želči 120 m hlubokou studnu – a nyní teče voda ve dne, v noci. V zimě nezamrzá. Lidé si ji chrálí.

výuka:

Od začátku listopadu jsem chodil do školy i ve Víceměřicích - neboť P. Neduchal odešel do sanatoria do Opavy. Měl jsem tento rozvrh hodin: V pondělí od 8 – 11 v Nezamyslicích - odpoledne od 1-3 v Mořicích. V úterý od 9 – 11 v Dřevnovicích – odtud přímo kolem tratě do Víceměřic. Na oběd jsem šel do kláštera sester Dominikánek a odpoledne od 1 – 3 ve škole ve Víceměřicích a odtud do Nezamyslic. Ve středu bylo volno. Ve čtvrtek od 8 – 10 ve Víceměřicích – odpoledne od 2 – 4 v Nezamyslicích. V pátek ráno od 9 – 11 Dřevnovice - odpoledne od 1- 3 v Mořicích. V sobotu od 8 - 9 II. tř. v Nezamyslicích a odpoledne od půl druhé do půl čtvrté III. a I. tř. Práce i chůze na starého kněze. Od listopadu na měšťance neučil p. rada Černý – pro churavost. Musely sestry sv. Hedviky učit i náboženství.

betlém:

V kostele stromeček – i betlém na bočním oltáři - na epištolní straně – velmi vkusně upravili – právník Stanislav Toulec – z č. 11 a pan Jan Novotný, rolník z čís. 12 – vše bylo elektricky osvětleno, což oba jmenovaní smontovali.

Konečně se dočkal. Jeho dva velcí přátelé, rolník Jan Novotný z č. 12 a mladý student právnické fakulty, Stanislav Toulec, mu připravili milé překvapení. Dlouho něco kutili v kostele a pak ho pozvali. Na bočním oltáři byl umístěn nový betlém, osvětlený elektrickým světlem. Byla to nádhera.

Panečku, to byl dárek k Vánocům.

Tento betlém dosud vlastní jako vzácný poklad rodina Beranova. (Pozn. aut.)

návštěva: 23. 12. 34

Večer dojel profesor bohosloví Dr. Bedřich Vašek z Olomouce. Na věži vyhrávali koledy, což se velmi zamlouvalo. Lidé naslouchali milým, sladkým koledám. V noci jsem jel autem do Víceměřic, kde měl půlnoční mši svatou, zpívanou, pan inspektor náboženství z Prostějova P. Příkryl, já asistoval jako jáhen – a podjáhen byl P. Fr. Srovnalík, administrátor z Dobromilic. Lidu tam bylo z celého okolí mnoho. V kapli mají ústřední topení.

Před velkou kázal v Nezamyslicích Dr. Vašek. Na sv. Štěpána P. Kvapil sloužil ve Víceměřicích. Pak odjel autem navštívit bratrance pana faráře v Němčicích, který na Štědrý den začal kašlat krev.

pohřeb:

Na Silvestra jsem byl na pohřbě v Břestě, kde byl pohřben katecheta zábřežského gymnázia P. Josef Černík, rodák z Břestu. Bylo nás 43 kněží.

novinka: 31. 12. 34

Pobožnost a svaté požehnání a Te Deum, ukončen rok. U jesliček děti zpívaly koledy. Děti z Dřevnovic uměly krásné – dvojhlasné – naučil je ve škole nadučitel L. Venclík.

Vnímá ten krásný zpěv. Zadívá se na líbezný obraz Matky Boží nad oltářem a jeho myšlenky mu znovu přinášejí události právě uplynulého roku. Vynořují se vzpomínky na krásné prožitky, úspěšně vykonané práce, smutné pohřby a loučení se spolužáky i spoluobčany, radostné křty i svatby. Mnoho dobrého se udělalo. Je však jen chybučící člověk. Vzpomíná si na dvě rozhodnutí, která by nejraději vzal zpět. Poprvé šlápl vedle, když se „pachtovalo“ farní pole. Rozhodovalo se, kdo víc nasadí za měřici. Tři rolníci si „vyházeli“ pro sebe a dlouholetí pachtýři tak byli vyraženi. Tento svůj omyl napravil až po čtyřech letech při dalším „pachtování“. Druhý omyl způsobilo jeho vlastenectví. Na křižovatce u Hubených stával dům č. 70. Na něm visel obraz s dvojitým křížem s německým nápisem, popisujícím cestu císaře Ferdinanda III. z r. 1652 tímto místem. Nelíbila se mu tato

připomínka rakouské monarchie, obraz dal přemalovat, a tak nápis zmizel. Toto pochybení se už odčinit nedalo.

Časem však mu bylo prominuto to i ono.

Rok 1935

kino: 12. 1. 35

V klášteře film "Lurdy" - poučné a zajímavé.

missie: 26. 1. 35

V sobotu přijeli misionáři v poledne. P. Ignác Coufal a P. Jar. Kalous - redemptoristé z Červenky. O čtyřech hodinách v sobotu odpoledne jsme zpovídali školní děti. Pan rada Černý i farář Kvapil jsme jim pomáhali. V neděli byly děti u společného svatého přijímání. V neděli v poledne přijel P. Cyril Jež - Redemptorista - třetí misionář.

Ráno o sedmi hodinách začala svatá misie kázáním pro všechny. Po kázání - ranní mše svatá - při ní přistoupily školní děti ke sv. přijímání - byla promluva před i po sv. přijímání. O desíti hodinách kázání - a pak velká. Odpoledne o dvou hodinách kázání jenom pro ženy. O půl čtvrté růženec a o čtyřech kázání pro všechny a sv. požehnání. V pondělí a v úterý se zpovídaly ženy. Ve středu měly společné svaté přijímání. Ve všední den o půl šesté mše sv. druhá o šesti a o půl sedmé. O sedmi hodinách kázání a po něm mše sv. Odpoledne o půl páté růženec - s výkladem - o pěti kázání a sv. požehnání.

Cvičení stavovská měla děvčata, mládenci a naposledy muži. A též tak společné sv. přijímání. Večer pak byly slavnosti k Nejsv. svátosti, kdy celá farnost se zasvětila B. Srdci Páně a P. Marii.

Kostel býval do posledního mistečka plný. Pěkně kázali misionáři a lidé s radostí spěchali na slovo Boží. U sv. zpovědi bylo 1500 věřících a u sv. přijímání 2000 duší. Jen z Víceměřic nechodili na misie. Jen dvanáct osob.

práce: 26. 2. 35

Ve světnici vedle kaplanky nová podlaha.

politika: 10. 2. 35

Senátor Pavelka na schůzi v Lidovém domě.

3. 3. 35

V Lidovém domě přednáška učitelky Barnetové o T. G. M.

nemoc: 4. 3. 35

Velmi škaredě. Já dopoledne ulehl a churavěl po celý týden.

6. 3.

Zemřela matka zdejšího p. Dr. Friedla. Naštěstí ji pohřbíval vlastní syn P. Jan Friedl, farář z Uherského Ostrohu.

divadlo: 10. 3. 35

V neděli v Lidovém domě loutkové divadlo.

přednáška: 13. 3. 35

Ve středu dopoledne v Olomouci a večer přednáška v Orlovně v Tištině se světelnými obrázky "Triumf Eucharistie".

Nastal krásný jarní měsíc. Oteplilo se. Sníh zmizel a půda velmi brzy oschla. Na faře se sešlo "Kapličkové družstvo" a rozhodlo zahájit práce na úpravě prostoru kolem kapličky. Lidí bylo dost, a tak práce na přípravě terénu pro nové schody i jejich betonování, postupovaly velmi rychle.

práce:

Schůze "Kapličkového družstva" - u kapličky pracovali nezaměstnaní - upravoval se prostor vedle kapličky. Taky betonové schody.

Dlouho jsem přemýšlel o využití volného prostoru staré sakristie, který byl většinou zaplněn jen různým haraburdím. Co tak tady vybudovat důstojný a pěkný Boží hrob. O svém nápadu jsem se zmínil před několika lidmi. Ten navrhl to, ten zas ono. Nápady se změnily v náčrty a náčrty ve skutečnost. Přezděním vznikl krytý výklenek. V něm deska, sloužící jako mensa se svatostánkem, svícny i květinovou výzdobou. Pod deskou pak prostor pro sochu, představující mrtvého Krista.

Tento hrob pak sloužil svému účelu celých čtyřicet let.

práce: 11. 4. 35

Nový Boží hrob ve staré sakristii - lidu se zamlouval - napodobená skála - a nástroje mučednické - vše tam bylo.

Blíží se konec měsíce dubna a také 1. máj, svátek práce, na který je naplánováno procesí ke kapličce Panny Marie, aby lidé pozdravili Královnu máje a aby také důstojně zahájili každodenní májové pobožnosti, konané u této kapličky.

Protože všechny práce na úpravě kapličky a jejího okolí nebyly ještě ukončeny, chodíval denně popohánět hlavně zedníky na dokončení schodiště. Konečně 28. dubna večer mohl spokojeně do farní kroniky zapsat: "Kaplička je dodělána - schody z betonu, které dobrodinci věnovali".

Prvního dne měsíce května se však splnilo jeho často používané úsloví: "Kdosi pořád pracuje proti nám!" Tentokrát to bylo počasí, které pokazilo radost z hotového díla.

pout': 1. 5. 35

Na státní svátek jsme byli průvodem u kapličky, kde farář Kvapil měl kázání a mši sv. Takové chladno na 1. května nebylo 160 let. Někteří pro zimu a studený vítr odešli od kapličky.

hody: 5. 5. 35

Farář Kvapil měl ranní ve farním kostele. Potom autem do Víceměřic, kde v kapli sv. Floriána - patrona osady - slaví tam hody - měl o půl desáté kázání v kapli a zpívanou mši svatou. Na hodovém obědě byl v klášteře u sester Dominikánek.

politika:

V sobotu večer po májové pobožnosti měl schůzi lidové strany řečník pan Dr. Procházka, profesor universitní z Brna, rodák z Kojetína. Bylo před volbami do parlamentu. Agráři chtěli nám lidovcům schůzi rozbit - telegrafovali pro agrární sekretáře - do všech okolních měst - ale nikdo jim nepřišel. Agráři korporativně přišli do Lidového domu - farář Kvapil zahájil schůzi, představil řečníka, ujistil, kdo slušně chce debatovat po řeči pana řečníka, že mu bude dovoleno. Nádherně, přesvědčivě mluvil, mnoho mužů i žen poslouchalo, ale nikdo se nepřihlásil.

Abyste si nemysleli, že se krade jen v současné době a že tomu tak kdysi nebývalo. Pozorně si přečtete následující zápis. Podobných je ve farní kronice víc než deset.

vloupání: 13. 5. 35

V noci pokus vloupat se do zdejšího kostela - pokoušel se kdosi všemi dveřmi - nepovolily.

Už dávno pochopil, že se v naší vlasti, v sousedních zemích i v celém světě děje něco nedobrého. Začal si uvědomovat, že naše vlast, naše domovy, náš národ, jsou ohroženy. Je si vědom toho, že kazatelna, na níž tak rád vystupoval, mu neposkytuje všechny možnosti k burcování vlasteneckého citění v lidech a proto s plným odhodláním vstupuje do politického dění i na řečnických tribunách.

politika: 18. 5. 35

V sobotu večer po májové pobožnosti měl farář Kvapil řeč volební pro naši lidovou stranu v Tištině.

volby: 19. 5. 35

V neděli volby do senátu i do sněmovny. Volilo se od 8 hodin v místnostech Lidového domu. Lidovci měli kandidátní list č. 5 - do senátu jsme měli hlasů 141 - do sněmovny 154.

26. 5.

Volby do zemského a okresního výboru. Vše šlo klidně a pěkně.

práce: 2. 6. 35

Líčili jsme farní kostel.

vizitace: 10. 6. 35

Visitace byla - pondělí svatodušní kanonická visitace - odpoledne o dvou hodinách v kostele. Přijel pan děkan P. Fr. Hájek z Ivanovic i s panem kaplanem podkomisařem - soused pan rada Bajar z Tištína - na konec visitace došel bratranec pan rada a farář z Němčic P. Fr. Navrátil. Děti ze všech škol i přiřařených došly - a farář Kvapil - nemaje kaplana - sám vyučoval i zkoušel. Děti uměly - a lidu bylo - jak v svátek - plno.

cesty: 25. 6. 35

Byl jsem se školáky a učitelkou Radovou - autobusem v jeskyních v Mladči u Litovle, odkud jsme jeli na hrad Bouzov a zpět do Olomouce. Prohlédli jsem nový kostel v Olomouci - Řepčíně - právě vyzváněly elektricky - krásně zharmonizované zvony - a pak v Olomouci jsem ukázal dětem radnici – hodiny, orloj - zasedací síň, muzeum a všechny kostely. Po šesté večer jsme dojeli do Prostějova a tu jsme se zastavili na městském hřbitově a prohlédli si vkusně upravený hřbitov. Po osmé večer jsme byli zase doma.

Děti předškolního věku, ale i školáci, pana děkana nesmírně milovali. Jeden důkaz z mnoha. Když se paní učitelka Radová zeptala dětí ve třídě, kdo z dospělých by měl s nimi jet na školní výlet, jednohlasně se ozvalo třídou: “Pan děkan”. A on jejich přání velmi rád splnil, jak o tom svědčí předešlý zápis.

“Rádio? Nemám. A taky na co? Občas večir, když mám čas, zandu k Novotnému a poslechnu si zprávy. A taky mně nezbývá peněz. Só potřebnější věci. Ale včil si ho musím kópit. Nemužu sedět celý deň u Novotných. A rád bych všecko z toho celostátního sjezdu katoliku slyšel.

A tak zajel do Kojetína a na faře se objevilo první rádio.

politika:

Před svátkem sv. Petra a Pavla jsem koupil rádio od Bastla z Kojetína, abych mohl sledovat slavnosti celostátního sjezdu katolíků v Praze, kam dojel z Paříže - papežský legát kardinál Verdier. Z farnosti nezamyslické bylo poutníků na padesát v Praze. Já jsem nemohl - nemaje zástupce na neděli a svátek sv. Petra a Pavla, proto jsem vypravil místo sebe školáka Vojtěcha Zapletala z Mořic a Miloše Novotného z Nezamyslic - žáka z měšťanky a ministranta, aby měli vzpomínku milou na Prahu. Naši poutníci všichni se vrátili šťastni a byli velmi spokojeni. Doprovázela je kapela z Předmostí a jejich zvláštní vlak je zavezl na Sv. Horu u Příbrami, Karlův Týn navštívili a pak přes Starou Boleslav - vrátili se domů.

sjezd: 8. 7. 35

V pondělí odpoledne jsme se sjeli - spolužáci kněží - před 35 vysvěcení - v Olomouci v bohosloví, v kapli seminární svatě požehnání

a večere. V úterý odjeli autobusem ráno z Olomouce do Dubu, kde v proboštském kostele - u svého spolužáka P. Josefa Veselého jsme měli slavné služby Boží u Pany Marie v Dubě. Na faře oběd a přátelské posezení ve vzpomínkách na mládí a kněžské působení. Navečer jsme se rozjeli domů.

Snad již na vzpomenuuté zpáteční cestě hanáckou rovinou, ale především po dokončené večerní modlitbě, v tichu a osamění, se vracel v myšlenkách na svou cestu životem. Začal nezapomenutelným okamžikem svěcení a svou první mši svatou. A pak už to byla jen služba Bohu a lidem. Vybavují se vzpomínky na Polešovice, Vranovou Lhotu i Vnorovy. Potom Uherský Ostroh a nezapomenutelný Moravský Písek. Té práce! Ale konečná radost po dokončení stavby nového kostela! Vybavuje si šťastné a radostné chvíle křtů a svateb i smutnější pohřby. Vzpomíná na vítězství i prohry, okamžiky uspokojení i zklamání. Zvolna však usíná s vědomím, že zatím vždy splnil svědomitě své kněžské, občanské i lidské povinnosti. A v tomto rozjímání vešel do říše klidného spánku prostý kněz nábožného srdce, rozplameněného láskou k Bohu a Matce Boží i lidem.

primice: 7. 7. 35

Byl jsem na primici v Kamenici - zdejší bohoslovec Emanuel Kuchař tam měl primici u pana faráře Možného . Kázal jsem, neboť kazatel primiční nudojel.

14. 7.

V neděli pěkně. Novokněz P. Emanuel Kuchař měl zde v kostele slavnou mši svatou - já a pan bohoslovec Chytil z Dobromilic jsme asistovali. Družičky a lid - vedli jsme primicianta průvodem z kláštera. Já měl v kostele kázání a pan primiciant uděloval po velké primiční svatě požehnání. Oběd jsem vystrojil na faře pro kněze a rodinu pana primicianta. Rodičů neměl - jako sirotek byl vychován ve zdejším klášteře u sestřiček sv. Hedviky.

Těžko můžeme pochopit, jakou nesmírnou radost prožíval v den, kdy mladého kněze sledoval u oltáře, toho, který jako sirotek vyrůstal ve zdejším sirotčinci, toho, kterého on podporoval na studiích gymnaziálních i teologických. Ten je nyní středem pozornosti mnoha lidí, kteří ho znali jako nebohého chlapce. Stárnoucí kněz prožíval nesmírnou radost.

A další radostnou událost prožíval o dva dny později. Na faře se objevil mladícký kněz s běloučkými vlasy, obočím i řasami a zvláště červenými panenkami. Konečně má pomocníka, mladého kaplana. Bude se sice více věnovat práci a službě v klášteře ve Víceměřicích, ale přesto to bude značná úleva. už jenom v tom, že on, farář, nebude muset šlapávat pěšky na hodiny náboženství do tamější školy.

kaplan: 16. 7. 35

V úterý odpoledne se přišel představit nový pan kaplan P. Štěpán Job. Jako kaplan nezamyslický se svolením faráře byl ustanoven i v klášteře ve Víceměřicích u sester Dominikánek, aby tam bydlel a dostával stravu, v klášteře tam denně sloužil mši svatou a v neděli v kapli klášterní míval kázání pro lid, chovance a sestry. Chodil do školy: do Víceměřic, Dřevnovic a na měšťanku do kláštera sv. Hedviky.

cesta: 28. 7. 35

Po ranní mši svaté šel pěšky do Němčic, kde bylo patrocinium sv. Maří Magdaleny. Kázal jsem před velkou a pak asistoval s panem farářem Kroupou z Vrchoslavic.

návštěva: 31. 7. 35

Ve středu jsem navštívil v nemocnici v Prostějově synovce Františka Kvapila ze Želče, který při mlátičce přišel o nohu.

pohřby: 1. 8. 35

Ve čtvrtek jsem byl na pohřebě v Kroměříži - probošt P. Eduard Kavan - byl rok přede mnou vysvěcen - světící biskup Monsignor Stavěl pohřbíval - 100 kněží bylo.

13. 8. 35

V úterý v Prostějově pochovával - hodného ministranta - sirotka zdejšího kláštera, Rudolfa Hornu - který za čtyři dny v nemocnici zemřel, naříkal, že ho pata bolí - a zemřel na otravu krve.

Ministranty měl moc rád. Byl na ně sice přísný, ale velmi laskavý. Občas i nějakou tu lumpárnu, o kterou mezi kluky nebývá nouze, promínil. A jak k nim býval štedrý. Zaslouženě vydělané penízky jim nedával do ruky, nýbrž na konci každého měsíce ukládal každému na jeho vkladní knížku.

A tak je učil spořivosti i šetrnosti. Bývali také častými hosty na faře. To když se vrátili prokřehlí ze hřbitova nebo od nemocného ze sousedních Těšic či Dřevnovic, posadil je ve vyhřáté kuchyni ke stolu a spolu pak posnídali “bily kafe ze škralópem a k temu dobró buchtu”. A když dozrávalo ovoce ve farní zahradě, chodívali si na “májuvky” či “srdcovky”, jablka nebo hrušky s košíčky. Samozřejmě i potají přes zidku. Je pochopitelné, že ministranti na svého pana děkana nikdy nezapomenou.

exercicie: 18. 8. 35

Deštivá neděle. Večer jsem byl ve Víceměřicích u pana kaplana, aby mne zastupoval v tom týdnu, neboť v pondělí ráno jsem odjel do Tovačova k panu děkanovi Josefu Poláškovu a panu radovi Antonínu Plevovi a odtud pak autobusem do Olomouce na kněžské exercicie, které začaly v pondělí večer - a v pátek ráno skončily. Bylo nás 72 kněží v bohosloví v Olomouci a měli jsme každý svou světničku. Exercicie konal redemptorista P. Schikora - česky - bývalý kaplan v Hlučíně, velmi praktický pro duchovní správu.

hody: 25. 8. 35

Neděle. Bylo pěkně. Před polednem jsem jel autem na hody sv. Bartoloměje do Želče - k sestře a bratrovi.

návštěva: 27. 8. 35

V úterý zde byli návštěvou P. Churý - spolužák - farář z Hochštejna - a P. Kubíček, katecheta z Kojetína a pan farář Horut z Dobromilic.

Odpoledne strašná bouře - velký liják.

Měsíc září. Jeho oblíbený měsíc. Jednak proto, že už od dětství vždycky v tomto měsíci zachvacuje jeho nitro zvláštní pocit, známý jen těm, kteří mají za sebou, nebo právě provádějí na poli sklizeň. Dále proto, že se bude opět denně v hodinách náboženství scházet s nejmenšími a zasévat do jejich srdcí lásku k víře jejich otců. Ale především proto, že v tomto měsíci probíhají ještě poutě k jeho milované “Matičce”. Nikdo z nás si nedovede představit jeho radost, štěstí a spokojenost při pohledu na stovky poutníků, přicházejících ke kapličce z Němčic nebo Pavlovic, kteří se neohlížejí na vzdálenost, únavu ani rozmarný počasí. S jakým nadšením pak k nim promlouvá od kříže u kapličky.

Večer pak tento krásný zážitek zapíše stručně do kroniky.

pout': 8. 9. 35

Narození P. Marie pěkně, ale vítr a studeno. Byli jsme u kapličky. O devíti jsme šli průvodem - farář Kvapil měl zpívanou mši svatou - pak kázání u kaple - venku - z Pavlovic došlo 200 poutníků s panem farářem Bartolomějem Smečkou a panem bohoslovcem. Po mém kázání měl pan farář z Pavlovic mši svatou v kapli. Pak byli oba na obědě na faře. O třech došli průvodem z Chválkovic a ze Želče. Pro děti bylo chladno - nemohly ani vydržet - v kapli bylo zas moc horko. Lidu mnoho.

Z Mořic tu již byli před týdnem - já jsem šel s nimi - bylo tam hodně lidí.

Z Tištína a Dřevnovic přijdou za týden.

nemoc: 13. 8. 35

Dopoledne jsem byl v Olomouci. Ale večer už ulehl - v pátek a v sobotu nebyla ani mše svatá.

“Já to věděl, že něco nedobrého se přihodí po této řadě tak krásných dní. Nejdříve pohrozila nemoc. A to dost vážně. Ale, copak mohu ležet, když se dovidám, že můj velký pomocník, dobrý přítel a soused, pan rada P. Hudec z Mořic, zemřel a já se mám s ním rozloučit promluvou? Samozřejmě, že vstanu a jako vždy splním tuto čestnou povinnost.”

pohřeb: 18. 9. 35

Je pátek - já se loučím promluvou se zemřelým sousedem panem radou P. Hudcem z Mořic. Pan prelát Fr. Spurný měl rekviem - pak průvod za rakví směrem k Němčicím. Poobědvali jsem na faře a v jednu hodinu vyjeli autobusem do Olomouce - Holice, kde byl uložen vedle svého bratra - lékaře - do hrobu.

“Víte, kněžská služba je nelehká služba. Prožíváte radost a nesmírné štěstí, když uvádíte do svaté církve udělením svátosti křtu malého človíčka. Docela něco jiného prožíváte ve chvílích, když dospělého člověka připravujete na poslední cestu do věčnosti. Bolest je tím větší, čím bližší vám tento člověk byl. A můj předchůdce na zdejší faře, který již delší dobu postonával, byl mi nejen vzorem, dobrým rádcem, učitelem, pomocníkem, nýbrž

především přítelem. Jen vroucí modlitba mi pomohla překonat lítost a bolest, když jsem byl povolán k umírajícímu.”

zaopatřování: 19. 10. 35

V sobotu o pěti ráno jsem zaopatřoval pana radu Jiřího Černého a hned skonal ani nevěděl - zatajili jsme to, že pan rada Hudec z Mořic zemřel a měl pohřeb.

Ráno bylo chladno a v poledne slunce. O desíti jsem jel autem do Kojetín obstarat úmrtní ohlášení - parte dát natisknout a rozeslat známým kněžím a jeho spolužákům. Pozván zase dómský prelát P. Spurný, aby měl rekviem a pohřbíval.

V pondělí přšlo a v úterý ráno až do desíti. Kněží bylo na pohřebě pana rady dvacetdevět. Kázal jeho bývalý soused - P. Černý, farářoval v Želči - pan rada František

Vaculík, farář z Drysic. Jak jsem šli na hřbitov, přestalo pršet. Po pohřebě zase přšlo - lidu bylo mnoho.

Krásně zpívali u hrobu zpěváci nacvičení panem Stanislavem Toulcem. Oběd byl v refektáři kláštera u sester sv. Hedviky. Ze Želče dojely dva autobusy - bývalí farníci na pohřeb panu radovi.

cesta: 29. 10. 35

V úterý ráno mlha - odpoledne pěkně - byl jsem v Kralicích - podívat se na kostel a faru.

2. 11. 35

Na dušičky - dopoledne rekviem v Mořicích - o devíti hodinách - velmi pěkně - vyrazil jsem do Želče na hrob svých rodičů.

práce: 3. 11. 35

Stromky v zahradě jsme dosazovali.

hody: 17. 11. 35

Neděle 23. po sv. Duchu. Po ranní jsem jel do Mořic, kde jsem měl o půl desáté kázání a velkou zpívanou: hody sv. Martina. Na obědě jsem byl u rolníka Šebestiána Vozihnoje - u mlýna - fara byla prázdná v Mořicích - slečna hospodyně po smrti pana rady Josefa

Hudce - se odstěhovala do Pěňčic.

práce: 22. 12. 35

4. neděle adventní. Dosti mrzlo - 10 st. C - ale pěkně. Nové jesličky jsme pořídili do kostela - na boční oltář na epištolní straně. Stařeček Tomáš Novotný, rolník č. 12 z Nezamyslic, odkázal 1400.- Kč na jesličky. Anděl v životní velikosti se vznášel nad jeslemi s nápisem: Sláva na výsostech Bohu, držel v ruce. P. Marie klečela u jesliček - sv. Josef - v životní velikosti i pastýř stál s holí po boku. P. Marie a pastýř klečel, držel u sebe ovečku. Celé jesličky elektricky osvětleny a pravými rostlými květy ozdobeny. Všem se betlém velmi zamlouval. Děti - jak z kláštera - tak z Nezamyslic i Dřevnovic - školáci - pěkně koledy zpívali - přes celé svátky - zvláště po velké - před požehnáním a po sv. požehnání. Z kláštera dvě dcerušky, sirotky - dvojčátka - čtyřletá - : Mařenka a Vlastička - když zpívaly Ježíškovi koledy - nezůstalo ani jedno oko bez slz. Tak dětsky dojemně a upřímně ze srdce koledovaly zpívající. I přespolní lidé - z Tištiny, Němčic, Dobromilic sem přicházeli na naše krásné jesličky se podívat.

Dovedete si představit s jakou radostí a nadšením psal tyto řádky do kroniky o události, která se hluboko vryla do paměti všech účastníků. Po několika letech se mu podařilo s vydatnou pomocí "dobrého stařečka" uskutečnit svou dávnou myšlenku na pořízení takového betléma, "který se jen tak někde nevidí!" Byl nesmírně nadšen. A to nejen on sám, nýbrž všichni, kdo se na tomto společném díle podíleli. A co nejdůležitější, že tyto jesličky vzbudily údiv u všech, kteří ve sváteční dny navštívili náš farní kostel a tam si je mohli prohlédnout.

Škoda, že tato jeho radost trvala jen krátce. Na závěr roku přišla smutná zpráva z Písku o smrti velkého přítele, neúnavného pomocníka při stavbě nového kostela a velkého dobrodince. Účast na jeho pohřbu nemohl odmítnout.

pohřeb: 26. 12. 35

Na sv. Štěpána - mírně - slunečno - měl jsem ranní mši svatou - a o desíti jsem jel vlakem do Moravského Písku na pohřeb panu Antonínu Svobodovi, který mi velmi platné služby prokazoval - byl u dráhy - měl režijní lístek - a co jsme pro kostel - pro Orla - potřebovali - vždy nám buď on nebo jeho žena dovezli - svíčky z Bystřice - nebo

kroje k divadlu. Pan Dr. Vašek měl kázání i velkou i sv. požehnání.

Rok 1936

divadlo: 6. 1. 36

Večer - Orel - divadlo: "Krajánek Holandr, šel na vandr".

První dny roku 1936. Napětí v Evropě a ve světě vzrůstá. Na náš lid však nejvíce působí neklid v našich pohraničních oblastech, kde se den ze dne zvyšují požadavky "Sudetáků" a dochází i k násilnostem na českých lidech.

Je dobře, že divadelníci připravili vtipnou veselohru, kterou jsem samozřejmě nemohl vynechat. Musím podpořit jejich snažení, které přináší mnoho dobrého i pro duchovní život mých oveček.

Končí čtvrtý lednový týden. Je sobotní ráno. V chodbě zaklinkal zvonec. Slečna otvírá, spráskne ruce a málem padá do mdlob. Před farou vůz, do dveří se tlačí chlapi v řeznických zástěrách a každý půlku prasete na rameni. "Pane děkane, co to je?", ptá se zoufale. "No tož, co by to bylo, prase, ne? Bude zabijačka, ale bez zabijení. Já se na to nemožu dívat, ba ani slyšet, když to pchají. No ja, já sem to zapomněl říct. Po neděli budem mět hosty. Tož aby bylo co na stul."

Srdečně vítá známé tváře ze Želče. Za hodinku je už celá fara provoněná domácí zabijačkou. "Nejenom slovem živ jest člověk...", usmívá se moudrý kněz a už se těší na své oblíbené jitřničky a kousek ovárku s křenem. Při tom však velmi vážně uvažuje, zda dokonale připravil všechno pro zdárný průběh sv. missií, které budou probíhat v následujícím týdnu.

missie: 27. 1. 36

V pondělí teplo - přijeli misionáři od Brna. P. Josef Kalous a P. Ignác Coufal - Redemptoristé z Červenky. V úterý teplo - pěkně. Školní děti jsme zpovídali - misionáři a já i pan kaplan P. Štěpán Job. Ve středu měly děti společné slavné svaté přijímání s promluvou. Odpoledne ve tři hodiny cvičení pro panny. Bylo jich asi 150. Ve čtvrtek ráno kázání a mše svatá. Odpoledne cvičení pro mládence - došlo jich asi 130. V pátek ráno měly ženy a panny společné svaté přijímání s promluvou. V sobotu ráno rekviem za farníky a padlé vojiny - průvod kolem kostela. V sobotu odpoledne slavnost Sedmibolestné Panny Marie.

V neděli ráno o sedmi bylo kázání a pak mše svatá a svaté přijímání mužů a jinochů. Po svěcení svíček měl tichou velkou P. Kalous. Vystavena Nejsvětější svátost oltární - odpoledne svatá hodinka - po ní kázání a rozloučení s misionáři - v pondělí ještě zaopatřovali nemocné a o jedenácté odjeli.

Hromnice:

Večer před Hromnicemi jesličky odstraněny z kostela - a na tom místě utvořena skupina: P. Maria stojí na stupni - v rukou zdvižených Ježíška - a za ní stojí sv. Josef - v rukách drží klec - v ní dvě živé hrdličky.

Pamatujete ještě někdo na tento zvláštní výjev? Byl to velmi dobrý nápad, jak využít postav ze zrušeného Betléma a jak přiblížit onu krásnou biblickou událost.

šedesátiny: 20. 2. 36

Slavil jsem 60leté narozeniny. Ráno přijel pan kaplan z Víceměřic autem - pomohl zpovídat - mnoho členů i členek Lidové jednoty Orla a Svazu žen toho dne přistoupilo ke svaté zpovědi a všichni obětovali svaté přijímání za svého faráře, který za přísluhy pana kaplana sloužil zpívanou mši svatou v kostele plničkém. Odpoledne o čtvrté hodině ve zdejší klášterě na počest šedesátin faráře dětská akademie - blahopřání faráři k 60., divadlo pěkně sehráli "Svatý Antonín pomáhá". Farář byl přítomen - poděkoval a promluvil o úctě i pomoci sv. Antonína - neb často býval na pouti u sv. Antonínka u Blatnice a tam kázal.

23. 2.

Neděle druhá po "devítníku" - v noci vichřice a déšť - méně lidí v kostele. Večer uspořádaly katolické spolky zdejší v Lidovém domě večírek - s akademií a zpěvem na počest šedesátky faráře P. Fr. Kvapila. Vše tajně nacvičili. Večer o osmi přišli pro mne na faru, abych šel s panem Doubravou a Látalem na chvílku do Lidového domu - něco se poradit - a zatím Lidový dům plničký - právník Stanislav Toulec měl nacvičené sbory příležitostné - k tomu složené - pak medik Rajmund Látal - načrtl curriculum vitae jubilanta - národních písní směs - ba zazpívali i moji oblíbenou píseň "Nad Berouňkou pod Tetínem" - a na

konec sehráli divadlo "Slzy Pána Ježíše". Oslavenec poděkoval všem.

Odkládá pero, zavírá kroniku. Je už pozdě. Bere do rukou svůj ohmataný "brevír" a začíná s modlitbami. Nemůže se soustředit. Stále se vrací k oslavám. "Bože, vždyť já jsem už vlastně stařeček! A co jsem v životě dokázal?" Jakýsi vnitřní hlas mu však odpovídá: Jen se rozhlédni za sebe, rolnický synku, jak rovnou a hlubokou brázdu jsi po sobě zanechal. Mezi svými spolužáky, mezi profesory, mezi farníky, ve všech místech, kde jsi působil. Postavil jsi chrám v Moravském Písku a přičinil se o stavbu dalšího v rodné Želči a o kapli v Dřevnovicích, dokázal jsi upravit okolí milované kapličky a betlém a Orel Myslíš, že je to málo? Získal jsi lidi svou výmluvností, svým osobním příkladem, ale především svou láskou k lidem Mají tě rádi, vidíš to sám. Váží si tě. A to není pro kněze, pastýře duší, málo!

"Bože, dej mi sílu a zdraví, ať ještě mohu dokončit to, co zamýšlím vykonat, ke Tvé cti a chvále. Amen."

divadlo: 15. 3. 36

Je dobře, že ochotníci neumdlévají ve své činnosti, a to jak v naší obci, tak také v okolí. Lidé alespoň na chvíli zapomenou na hrůzy, popisované v novinách a rádiu. V Habeši se válčí. Denně tam umírají tisíce nedokonale vyzbrojených vojáků, bránících svou vlast proti nepřátelské přesile.

O půl sedmé přijeli autobusem ze Želče herci a herečky želečského Orla, aby sehráli ve zdejším "lidovém" divadlo "Rozmarin" - všecko po slovensky. Na faře byli všichni na večeri - dostali řízky a celerový salát - koláče a čaj - o osmi už hráli - až radost byla je "počúvat". Hráli do dvanácti v noci a pak zase autobusem odjeli.

pout': 25. 3. 36

Zvěstování Panny Marie. Byli jsme průvodem u kapličky, kde mše svatá a kázání.

divadlo:

Hráli ve Vrchoslavicích "Obraz Panny Marie". Byl jsem tam. My před dvěma lety jsme to tady taky hráli.

5. 4.

Na neděli "Květnou" večer sehráli Orli "Evropa hoří" - časový divadelní kus - neboť se stále mluví, jak v Německu Hitler se chystá, že letadly přepadne nás.

politika:

V Africe v Habeši se bojuje - Itálie moderními zbraněmi a hlavně letadly ničila vojsko Habešanů. Němci, nedbající smluv, dne 7. 3. vtrhli do Porýní a je vojensky obsadili.

vlastenectví: 26. 4. 36

Druhá neděle po Velkonoci. Zde o jedné hodině přednáška v Sokolovně - štábní kapitán Mička z Olomouce - a já ve 14.32 vlakem do Vyškova - kde jsme oslavovali 75. narozeniny spisovatele a kanovníka P. Jana Vyhlídala - tam žil na penzi - posledně farářoval ve Švábenicích. Sjelo se tam hodně hanáckého lidu v krojích. Páni z Brna - pan prelát Spurný z Olomouce - krajan jeho - z děkanství pan asesor Hájek z Ivanovic a já - jsem gratulovali za kněžstvo dekanátu. Byl tam pan farář Jemelka z Topolan, pan farář Tabáček - se svými švábenskými - na koních - kočárech a alegorickém vozu - hanáci z Němčic, Měrovic, Lobodic, řečnice z Opavy a Hlučína v krojích - a děvčice hanačka ze Švábenic velice pěkně, srdečně po hanácku blahopřála.

Já, jako kněz a ctitel P. Marie, se snažím o to, ještě častěji přivádět své farníky na místa její úcty, k pobožnostem a modlitbám za její přimluvy k záchraně lidstva. Tomuto účelu přispěl i nádherný dar, socha P. Marie "svatohostýnské", která bude ozdobou našeho kostelíčka.

socha:

V úterý dovezli nákladním autem z Brna novou sochu P. Marie Svatohostýnské - pro zdejší kostel farní věnovala paní Františka Rohánková z č. 25, aby se na 1. května posvětila.

1. 5.

Z rána velmi pěkně - slunečko svítilo - o čtyřech hodinách přede dnem na 1.máje - pan Jan Novotný z č. 12 a pan František Říha se synem Vojtěchem z č. 10 přijeli s platonkem k faře, sochu novou naložili na malý vozík - i s okrášlenými nosítky a zavezli do kapličky.

Ráno průvodem jsme šli z farního kostela za zpěvu“ Usedla si holubice čistá...“ po silnici ke kapličce. Školní děti, panny, malé družičky – kolem sta a před knězem 12 velkých pannen – družiček, které měly posvěcenou sochu z kapličky na nosítkách do farního kostela nésti. Průvod byl ohromný – i z přespolečných osad – z Tištína, Pavlovic, Unčic, Uhřičic, Němčic a Dobroměřic hojně přišli. U kapličky už se tísnily zástupy lidu z Těšic, Dřevnovic, Chválkovic a Víceměřic. Byla v kapli zpívána mše svatá k Božskému srdci – byl první pátek – po mši svaté měl pak farář venku před křížem kázání – sochu novou vynesli družičky na nosítkách před kapli, aby shromážděné davy mohly P. M. vidět. Pak byla socha posvěcena a v průvodu přenesena do kostela.

Obloha se pokryla mraky. Sem tam kapka spadla. Šťastně jsme do kostela došli – Lidé po svatém požehnání se rozešli – a pak teprve začalo přšet a přšelo celý den.

Socha zůstala po celý měsíc na bočním oltáři, kde se denně konala májová pobožnost tímto způsobem: O sedmi večer před oltářem Panny Marie na klekátku předříkávaly tři školačky: Anička Klofáčková z č. 14, Mařenka Novotná z č. 43 a další Mařenka Novotná. Po růženci byla Loretánská litánie a svaté požehnání. Pak se zpívaly tři sloky písně k Panně Marii. Lidé chodili hodně na májovou pobožnost.

sraz: 7. 7. 36

Jsmo se sjeli kněží z r. 1900 vysvěcení – u spolužáka Ignáce Korhoně z Kokor – bylo nás 16. Kanovník z Olomouce P. Josef Kraft měl slavnou mši svatou – probošt P. Josef Veselý z Dubu promluvu a pak prohlídka kostela, hřbitova a pak společný oběd na faře.

primice: 12. 7. 36

Svou první mši svatou měl P. Bohumil Chytil z Hradčan v kostele v Dobroměřicích – celou cestu přšelo – já jsem kázal – deštěm slavnost hodně utrpěla, ale kostel byl plničký. Hostina primiční byla u jeho strýce v Hradčanech. Bylo hodně hostí a bylo to pěkné.

Zdravotní stav se u pana faráře velmi zhoršil. Není se čemu divit. Vždyť se nezastavil ani na chvíli. Odpočinek? „Eště se po smrti naležím“, říkával s úsměvem. Nakonec přece jen poslechl lékaře, a když si zařídil zastupování, odjel do lázní v Bludově. Ale i tam spíš pracoval, než by se léčil, jak o tom svědčí následující záznamy.

lázně: 30. 7. 36

V pátek dojel P. Emanuel Kuchař, že mne bude na tři neděle zastupovat – já do lázní do Bludova – na severní Moravě.

3. 8.

Za deště odjel z Olomouce do Bludova.

6. 8.

Pěkně – byli jsme zpovídat v kostele Božího Těla v lese u Bludova – školní děti z celého okolí a někteří dospělí.

7. 8.

Jel jsem autem do Německé Rudy k děkanu Dr. Františku Tomašíkovi, abych mu vypomohl.

8. 8.

Pěkně - v Zábřezě.

9. 8.

Měl jsem v Chromči mši svatou – ranní a kázání.

11. – 13. 8.

Pěkně - zastával jsem v Bludově faráře P. Karla Dřímala, který i se svým kaplanem a jeho bratrem, kaplanem z Rudy autem jeli na okružní cestu po Čechách.

15. 8.

Prší – ráno měl kázání v Bludově – pan kaplan byl se třemi autobusy poutníků v Králíkách.

16. 8.

Pěkně – já v Chromči v kostele kázal a měl ranní mši svatou.

17. 8.

jsem sloužil v Chromči a po poledni jsme jeli s panem děkanem Aloisem Zbožínkem autobusem do Šilperku.

18. 8.

Autobusem v Šumperku – bylo pěkně – v nemocnici jsme navštívili nemocného kněze P. Knotka – rodáka z Vnorov – kdysi mě zastupoval v Moravském Písku, když jsem byl na hodech v Želči – toho se nenadál, že někdo známý - Čech, ho navštíví.

19. 8.

Odpoledne jsem odjel do Zábřehu a pak ke svému spolužáku P. Janu Churému, faráři v Hochštejně. Okolí mi ukázal, kostel, faru, kde jsem přenocoval.

Po návratu na svou faru byl překvapen radostnou zvěstí: fara v Mořicích bude obsazena. Přejde tam na zasloužený odpočinek bývalý farář z Chválkovic, kterého dobře znal, a tak už předem věděl, že mu bude dobrým pomocníkem ve výuce náboženství na škole v Mořicích a že mu odpadnou namáhavé pěší túry přes pole, kolem Hané, do této sousední obce. Stejně je pak velmi často konal, ale ne do školy, nýbrž na faru, na besedu.

Mořice: 1. 10. 36

Na faru do Mořic se nastěhoval pan konsistorní rada P. Jaroslav Pospěch, bývalý farář ve Chválkovicích u Ivanovic. Odešel do penze do Mořic. V neděli 4. října měl v Mořicích, jako „zámecký kaplan“, instalaci. Já měl v Nezamyslicích ranní i kázání. Po ranní se zastavil P. Pospěch pro mne na faře, jeli jsme do Mořic, kde v devět hodin před kaplí čekali farníci – já jsem uvítal nového zámeckého kaplana a představil farníkům mořickým, pak pan starosta Opálka přivítal a pan farář Pospěch poděkoval. Pak jsem měl v kapli kázání a P. Pospěch zpívanou mši svatou. V poledne nás bylo u oběda na faře pět.

práce: 1. 11. 36

Sbíral jsem na opravu monstrance zlaté peníze, prsteny a naušnice. Oprava stála 1000.- Kč u Rubringa v Olomouci.

Rok 1937

Začíná rok 1937. Sousední Německo horlivě zbrojí a všem okolním státům je jasné, že se připravuje na válku proti nim. Nejvíce vyhrožuje

nám. Jak pookrálo jeho vlastenecké srdce, když byl pozván do Lidového domu na připravené divadelní představení, povzbuzující diváky k lásce k domovu a povznášející jejich národní hrdost.

Pár dnů na to přišly smutnější události.

divadlo: 3. 1. 37

V Lidovém domě divadlo „Pod naší lípou“.

zaopatřování:

7. 1.

O čtvrt na čtyři ráno jsem zaopatřoval sestru svého předchůdce pana faráře Černého, Julii Černou, která v gruntě č. 8 žila ve výměně. Grunt prodala kostelníku Josefu Látalovi za 30 000.- Kč a výměnou do smrti. Nikdo se nenadál, že by dne 8. ledna zemřela o dvanácté hodině polední. V neděli po svatém požehnání 10. ledna měla pohřeb. Mírně mrzlo. Já jsem pochovával, pan farář ze Želče P. Jan Novotný a pak pan kaplan P. Job asistovali. Lidu bylo hodně i ze Želče, neboť tam byla u svého bratra P. Jiřího hospodyní.

úmrtí:

18. 1. 37

V pondělí mrzlo, ale bylo slunečno. A tak po škole v Mořicích jsem se vydal do Němčic. Pan farář Navrátil mi ukázal právě došlý telegram z Huštěnovic – že želečský rodák, farář, děkan v Uherském Hradišti a čestný kanovník P. Jakub Hudeček z Huštěnovic, spolužák P. Navrátila, zemřel a že má ve středu o desíti hodinách pohřeb v Huštěnovicích, kde byl prvním farářem. Přijda večer domů, už mě hledal poštovní úředník – synovec zemřelého pana děkana – Ondřej Hudeček – a sděloval mi, že pojedou rodina ze Želče – i farář P. Novotný a my s panem farářem z Němčic autobusem ze Želče až do Huštěnovic.

Na silnici byl sníh a mlhavo. Opatrně jsme museli jet. Generální vikář Dr. Martinů z Olomouce měl slavnostní rekviem – P. Fr. Mokroš – spolužák, farář z Mor. Písku, dělal jáhna a já za želečské rodáky jsem dělal podjáhna. Kněží bylo 78.

kaplička:

9. 3. 37

Večer schůze Kapličkového družstva – zda půjčí peníze na novou kapli v Dřevnovicích, by ji mohli dokončit. Byla už postavena, ale nebyla zomítána.

Když dopsal tento záznam a odložil pero, začal hlasitě uvažovat: „Tož vidíte pyšní dřevnovčáci. Když jsme vám podávali pomocnou ruku, tož to né, my nic od nkeho nepotřebujem! A včil najednou dete s prosíkem“.

Samozřejmě to nemyslel ve zlém. Vždyť to byl on sám, kdo je vyprovokoval ke stavbě. Postavit v obci pěknou moderní kapličku, kde by se mohly sloužit pravidelné bohoslužby. Kaplička byla postavena, ale na omítky už nezůstalo. Nic jim nevyčítal, když přišli s prosbou o pomoc. Naopak přesvědčil členy družstva, že je zapotřebí sousedům pomoci. A tak i s jeho pomocí byla kaple dokončena.

divadlo: 21. 3. 37

Orli sehráli vlastenecký kus „Vesnička pod Šumavou“.

Hned při svém příjezdu na faru, před pěti lety, si povšiml nevzhledného návrší, zakrývající výhled z oken usedlosti č. 11, se schody a velkým vchodem do podzemí. Později zjistil, že jde o sklep, patřící ke klášteru. Celých pět let přemýšlel o tom, jak se tohoto ohyždného „hrbu“ zbavit a upravit celé prostranství kolem kostela a před farou. Netušil do čeho jde a kolik nepřijemností bude muset překonat. Ale on, který říkával: „Snažím se odstranit včas všechny překážky a těžkosti..“, to dokázal. Vyřídil všechny úřední formality, získal lidi, sehnal materiál i peníze a během krátké doby se změnilo okolí kostela k nepoznání.

práce: 26. 4. 37

Začali pracovat u kostela – betonové desky a vyrovnávat terén – aby voda neshbírala navážku u kostela. Sklep před Toulcovým – vchod do sklepa zazděn – šije rozbořena a zasypána. Hlína ze sklepa – nad sklepem odvezena ke kostelu – na epištolní straně kameny ve stejné vzdálenosti usazeny – betonová zidečka je nyní spojuje – pokud sahal kdysi hřbitov kolem kostela.

Než jsme starý památný sklep, který patřil zdejšímu klášteru sv. Hedviky, rozbořili, dal jsem jej vyfotografovat úředniku na poště panu Bučkovi z č. 4, aby po letech měli představu, jak vypadal. Před č. 11 byl vchod s navršenou šíjí, která bránila ve výhledu z oken. Od vchodu

vedl sklep před domem č. 12 a 138, dále pak před č. 13, až po základní zeď fary. Asi v délce 6 m od hlavní zdi farní budovy odbočoval pod zemí v pravém úhlu ke kostelu boční, hluboký sklep a pak se zase obrátil k východu k hlavní zdi fary. Zde je přezděn – a pokračuje pod farní budovou jako farní sklep. Ve sklepech farním je patrno, že je přezděn a pokračuje pod zemí před farou – jak je nyní květinový záhon.

Tyto sklepy jsme nabízeli zbytkovému statkáři Jaroslavu Souškovi – mohl ze stáje z dvora - z konírny – tunelem pod cestou – která vede vedle kostela – fary a dvora – udělat si vchod do sklepa – mohl tam vozem přímo do dvora. Nechtěl. Ani obec zdarma nechtěla převzít tyto sklepy – báli se zodpovědnosti sklepy udržovat. Chtěl jsem sklepy zasypat – kopeček před farou – u kostela – kde vede cesta - asi o 150 cm snížit – také nechtěli – tehdy sestry se zřekly sklepů – věc postoupena JUDr. Hankovi, advokátu v Kroměříži – jako zástupci arcibiskupství a pak pozemkovému ústavu v Kroměříži.

Je v jednom kole. Dokončuje se kaplička v Dřevnovicích, shání se materiál na velkou opravu Lidového domu a vylepšuje se fara i kostel, kde se provádějí nutné úpravy. Ale nestěžuje si. Naopak je ve svém živlu. Práce a modlitba, to je jeho život.

kaplička: 4. 5. 37

Jednáno o nové kapličky v Dřevnovicích. Jen zbožní katolíci budovali. Obec ne.

práce: 26. 5. 37

Dřevo na stavbu Lidového domu z Podivic vozili.

Farář na svůj náklad nechal celou faru obličít a kostel kolem spodku – a celou sákristii. Také u vchodu na chór bylo vše urovnáno – zabetonováno a dveře na věž, schodiště vyličeno a první schody spraveny.

Nejlepším důkazem jeho schopností získávat lidi byla oslava 40. výročí založení hasičského sboru. Překvapili svou návštěvou na faře i žádostí, zda by za jejich sbor a také zemřelé členy nemohl odsloužit mši svatou, na niž by byli všichni ve stejnokrojích přítomni. Byl potěšen tímto návrhem a samozřejmě souhlasil. Ale také jim patřičně vyčinił za to, že nedokázali

prosadit posvěcení nové stříkačky, které odmítali jen někteří „odpadlíci“.

hasiči: 27. 6. 37

Neděle šestá po sv. Duchu. Pěkně – hasiči v kostele na ranní – za ně mše svatá – 40 let hasičského sboru – odpoledne měli „Výlet“ – i z okolí zde byly spolky hasičské.

primice: 29. 6. 37

Po ranní mši svaté jsem jel autem do Dobroměřic – na primici P. Rozkopala z Kobeřic – 20 kněží a kázal vikář z Olomouce P. Glogar – ve dveřích hlavních stál a kázal, aby lidé v kostele i před kostelem slyšeli. Lidu mnoho a pěkná primiční slavnost se vydařila.

práce:

Lidový dům jsme opravovali. Střecha papírem krytá – byla už děravá – všude teklo. Přední zeď byla jen z nepálených cihel – tedy z cihel se postavila – průjezd se zastavil a místnosti v přízemí se jinak rozdělily a celá nová střecha. Oprava trvala do sv. Václava – a nová parketová dlážka do sálu dána za 5 000.- Kč.

sraz: 7. 7. 37

Ve středu - sjeli jsme se spolužáci kněží u P. Ferd. Jiříčného – faráře v Tršicích – kteří jsme byli v r. 1900 vysvěceni. Dvacet kněží došlo ke schůzce. Spolužák Dr. Josef Kraft, sídelní kanovník z Olomouce, měl po kázání děkana, spolužáka P. Ludvíka Kuksy, faráře v Červené Vodě, slavnou mši svatou. Kostel velice pěkný – vymalovaný. Na společném obědě jsme vzpomněli zemřelých spolužáků i svého života.

pout': 8. 7. 37

Čtvrtek - z rána mlha. Byl zde na noc u mne spolužák P. Ludvík Kuksa – rodák z Brodku u Nezamyslic. V deset hodin dojel P. Ondroušek, farář ze Špiček se svou sestrou v autě – vzal mne, P. Kuksu a slečnu Žofii Dohnalovou, hospodyni – a jeli jsme do Vyškova – nakoupili tam šunky atd. – jeli do Blanska a Sloupu, do Křtin, Ostrova – jeskyně prohlédli – a večer se vrátili domů.

Když dopsal tento dopis, odložil brýle, promnul unavené oči, zavřel těžká víčka a zavzpomínal na dávné dětství, kdy se každoročně vypravoval

se svými spolužáky s procesím do Sloupu či Křtin. To byla „štreka“. Želeč, Drysice, Pustiměř, Dědice, Opatovice, Ježkovice, Pístovice, údolím Rakovce do Bukovinky, Bukoviny a už tu byly Křtiny. Do Sloupu to bylo ještě dál. Z Pustiměře přes Radslavice do Lhoty, lesem do Rychtářova a odtud do Krásenska, přes Kojál do Lipovce a pak údolím potoka přes Holštejn do Sloupu. Hodiny a hodiny šlapání. A teď? Frrrrr, autem, a už jsme na místě. Nu což, žije se jinak!

zloději: 11. 7. 37

Přes ranní – kdy farář Kvapil byl v kostele i slečna hospodyně – chtěli se zloději ze dvora dostat do fary. Žena jdoucí na primice do Vrchoslavic, zahlédla kola u farské zídky a na lípě chlapa, který dával pozor – šla do „staré školy“ a tam učinila poplach – a chlapi sedli na kola a ujeli. Tak bylo vloupání do fary při ranní zabráněno.

práce:

Lidový dům se pokrýval.

cesta: 27. 7. 37

V pondělí – autem do Roštína s panem farářem P. Ant. Odrouškem, který se chtěl podívat na uprázdněnou faru.

práce: 30. 7. 37

Dávali na Lidový dům hromosvod – za 1.300.- Kč z Ivanovic od Hanáka.

4. 8. 37

Vozili jsme nákladním autem písek ze Želče na Lidový dům.

návštěva:

Pan farář P. Bedřich Janiček z Cetechovic dojel – šli jsme do Dobroměřic se informovat o uprázdněnou faru ve Vrchoslavicích – k panu faráři Adolfu Horutovi.

5. 8. 37

Návštěva z Milohoště u Uherského Ostrohu, kde jsem dříve kaplanoval a pan Uher, úředník hospodářského družstva z Uherského Hradiště také dojel.

Když se dověděl o tom, že na sv. Hostýně bude v půli srpna velká sláva, jubilejní slavnosti k oslavě 25. výročí korunovace sochy Panny Marie, umístěné nad oltářem baziliky, hned přemýšlel o tom, jak by se mohla tato událost důstojně oslavit i u nás. Jak jinak, než velkou poutí ke kapliče. Co všechno se muselo zařídit, než mohl do kroniky zapsat tyto řádky.

pout': 15. 8. 37

Jubilejní slavnost – Korunovace Panny Marie na sv. Hostýně před 25 lety – my jsme měli pout' u Panny Marie v kapliče. Před desátou jsme šli průvodem z kostela – družičky nesly na nosítkách ozdobených sochu Panny Marie Hostýnské – prapor – dříve Čtenářského spolku – je nyní v kostele – r. 1912 byl s ním při korunovační slavnosti z Nezamyslic na Hostýně stařeček Frgál – který byl tenkrát praporečnickem - ke kapli jej nesl stolář Novotný – byl veliký průvod – ke kapli došli želeční poutníci s panem farářem Novotným, z Dobromělic veliký průvod i hudebníci byli s nimi, pan farář Horut, p. Fr. Kubiček, katecheta z Prostějova, rodák z Hradčan – měl u kapličky venku kázání – u kříže byl oltář, kde sloužil slavnou mši svatou, s asistencí primiciant P. Rozkopal, rodák z Kobeřic. Já měl v kapli tichou. Plno poutníků všude. Vrátili jsme se do farního kostela, kde bylo svaté požehnání. Lidé byli v Lidovém domě – kde už okna zasklita. Před druhou mělo být v kostele svaté požehnání. Kněží byli na faře na obědě – začalo pršet – po požehnání velice přšelo – lidé čekali, že přestane – ale stále přšelo – přšelo celou noc – pondělí i úterý.

bratranec: 16. 9. 37

Bratranec se odstěhoval z Němčic, pan farář Navrátil. Odešel na penzi do Kroměříže.

lázně: 18. 9. 37

V sobotu jsem zajel do lázní Bochoř – odpoledne zašel odtud do Horní Moštěnice – navštívil P. Mokroše, který z Moravského Písku do Moštěnice přišel za faráře.

Lidový dům: 13. 10. 37

Byl jsem v Olomouci – pro peníze – daroval jsem 6 000.- Kč pro Lidový dům na zaplacení zedníkům.

pohřeb: 15. 10. 37

Ráno pršelo – zemřel v Dřevnovicích cizí žebrák – Václav Taneček – dovezli jej v rakvi na voze na hřbitov – a nikdo nebyl na pohřbě, jen já, ministrant a hrobaři – což se mi za 38 let mého kněžství nepříhodilo, aby byl tak smutný pohřeb, opuštěného žebráka, který večer ulehl zdrav a ráno byl mrtev.

Dopsal poslední slovo dnešního zápisu. Otočil list a očima přelétl zápis o pohřbu, kterého se zúčastnil před dvěma měsíci v Kroměříži. Jeho soucitné srdce s chudými a trpícími se sevřelo. Jaká nespravedlnost. Jeden si žije celý život jako v bavlnce, obklopen bohatstvím a slávou, s níž odchází, s ovacemi a pompou a jiný člověk, který prožíval své dny v bídě, o hladu, všemi opuštěn a opovrhován, loučí se s tímto světem sám v prosté rakvi, dovezené na selském voze, bez muziky, bez zpěváků. Nepřišel jediný občan, křesťan, který by ho doprovodil na poslední cestě.

„Co můžu udělat já, ubohý kněz, k nápravě takové křivdy? Bože porad' a pomoz'!“

Lidový dům: 20. 10. 37

Byl jsem v Přerově na okresním úřadě - o kolaudaci opraveného Lidového domu.

nemoc: 21. 10. 37

Ve čtvrtek, pátek a v sobotu jsem ležel – churav – zachlazen.

Opakuje se stará známá písnička. Poslechne sice svoji hospodyni, neteř Zofii a s vysokou teplotou ulehne, ale v neděli již slouží ranní mši svatou a promlouvá z kazatelny do duší svých věřících. Odpoledne lehnout? Kdepak. Musí přece na schůzi Svazu katolických žen a na večer do konkurenčního kostelního výboru. Copak by tam mohl chybět? Bude se volit nový pokladník. „Povinnosti především“, prohlásí a jde.

spolky: 24. 10. 37

Je neděle – odpoledne Svaz žen schůzí.

Nový kostelní konkurenční výbor – je nový pokladník – pan Jaroslav Novotný z č. 2 – místo pana Josefa Novotného z č. 138.

Den zasvěcený všem zesnulým.

Tradičně vychází průvod na hřbitov, který bývá vždy početný. Po žalmech, zpívaných zpěváky a společných modlitbách za zemřelé se lidé rozcházejí k hrobům svých blízkých.

Je krásný den. Ale i kdyby nebyl, stejně by nedočkavě vyrazil do rodné Želče rozsvítit světýlko, pomodlit se a zavzpomínat nad hrobem svých rodičů. Polní cestu přes Padělky, kolem dřevěného kříže na „zácestku“, přes rybníček a kamenný můstek nad Želečským potůčkem a Žlebem na návrší, kde se rozkládá hřbitov, důvěrně zná. Vždyť sem, na toto posvátné místo, kde odpočívají také jeho rodiče, chodívá několikrát do roka.

Kostelní zvon ohlašuje poledne. Zadívá se na starý kostelík uprostřed domků, který již brzy bude nahrazen novým, pozoruje rodnou ves, ztichlou poledním klidem, zadívá se na blízká zalesněná návrší, vysokou oblohu a při tom tiše odřikává slova modlitby Anděl Páně.

Usedá na kamenný rám hrobu a v jeho mysli se vynoří myšlenka: Za jak dlouho tady bude uloženo moje tělo? Nemohl tušit neodvratnou odpověď, že nikdy! Že jeho tělo, zasažené několika střelami popravčí čtyry, zmizí navždy v neznámu. To nevěděl a posílen vzpomínkou na rodiče, pohledem na rodnou vísku, vůni důvěrně známých lesů a polí z dob dětství, vrací se známou cestou zpět.

hřbitov: 2. 11. 37

Po obřadech jsem odešel do Želče – na hrob mých zemřelých rodičů. Právě v poledne jsem tam došel.

Kapky studeného deště dopadaly na černý, stříbrem vyšívaný pluviál. Nepomáhal ani veliký, starý deštník nad hlavou. Celou cestu na hřbitov přemýšlel o tom, co říci malému houfci lidí, dvaceti sestřičkám a několika desítkám sirotek z kláštera, o životě ženy, která sloužila léta na zdejší faře a pak, zestárlá a zesláblá, zastávala službu vrátné ve zdejším klášteře. Měl rád tuto moudrou ženu, se kterou si rád povídal pod klenbou klášterní brány, anebo na faře kam přicházela občas na besedu.

Když sypal mokrou hlínu na její černou rakev do hlubokého hrobu, to ještě netušil, že o dva týdny později se bude na tomto místě loučit s dalším svým oblíbeným člověkem, klášterním hospodářem, stařečkem Pavlíkem, který ve zdejším řádu měl v řeholních hábitech dvě své dcery.

pohřby: 12. 11. 37

Pršelo – pohřeb zemřelé Apolenky Vybíralovy, která po léta byla

u brány zdejšího kláštera za vrátnou. Za mlada bývala jako služka na faře v Nezamyslicích u P. Leopolda Otáhala a s ním odešla sloužit do Švábenic, kde se stal farářem a později děkanem. Celý klášter byl na pohřebě.

1. 12.

Ve zdejším klášteře pohřeb – hospodáře klášterního – stařečka Pavlíka – který na stáří našel v klášteře útulek a jim pomáhal v hospodářství. Měl v klášteře dvě dcery – jako sestry. Děti z kláštera zpívaly.

divadlo: 19. 12. 37

V novém Lidovém domě divadlo: „Srdce soumraku“.

Rok 1938

Začíná velmi zlý rok. Některé státy a národy přicházejí násilím o svoji samostatnost a svobodu. Také naše republika je okradena o pohraniční oblasti, z nichž jsou vyháněny české rodiny, hledající azyl a nový domov ve vnitrozemí. Také i v naší obci. Pamětníky první světové války zachvacuje strach a obavy při vyhlášení mobilizace. Náš pastýř, člověk statečného srdce, posiluje, povzbuzuje, pomáhá a poprvé vstupuje na nebezpečnou půdu odporu proti fašismu svou nezištnou pomocí všem, kteří jsou ohroženi.

titul: 2. 1. 38

P. František Kvapil – farář v Nezamyslicích – vyznamenán od pana arcibiskupa titulem: arcibiskupský rada.

Být to někdo jiný, nadmul by se pýchou nad získaným titulem „arcibiskupský rada“. On to přijal s takovou samozřejmostí a skromnou pokorou, že mu k zápisu této významné události stačil jediný řádek v kronice.

Nikdy se o tom před svými farníky nezmínil, a tak pro ně i nadále zůstal jen jejich „panem děkanem“.

Když se ho kdosi zeptal na jeho lidské chyby a nedostatky, s úsměvem jemu vlastním, odpověděl: „Tož, dyť su jenom člověk. Co si neumim odříct, to je společnost lidí. Na svatbách, plesech, divadlech a při písničkách. Především ale v kostele a na póti. A návštěvy! Ja, jedná za tédeň, v sobotu, na „lid’áku“ vyržinko, dvě pivíčka a taročky.“ Ale v jedenáct se vždy zvedl,

podal ruce a loučil se slovy: „S vama sem se pobavil a včil mám ešče říkání s Pánem Bohem. Tož, dobró noc.“

Nesmíte se proto divit, že k účasti na orelském plese svedl i své sousedy, pány faráře z Dobromilic a Mořic.

ples: 9. 1. 38

Večer jsem zajel na saních do Dobromělic pro pana faráře Adolfa Horuta – dojel k nám na ples Orelský a rovněž dovezli na saních pana radu P. Jaroslava Pospěcha z Mořic.

poděkování: 10. 1. 38

Odpoledne jedu s Vojtěchem Řihou na saních do Želče pro faráře Jana Novotného – jel s námi do Nezamyslic, kde na faře přenocoval. Ráno po mši svaté jsme jeli na saních na nádraží – jeli do Olomouce poděkovat J. M. arcib. Dr. Leop. Prečanovi za vyznamenání – já: za arcib. radu – pan farář Novotný – limbus – dostal.

politika: 16. 1. 38

Je neděle – odpoledne po svatém požehnání měli v Lidovém domě schůzi katoličtí železničáři z Brna.

O pěti hodinách výborová schůze Orla.

V sedm večer valná hromada Lidové jednoty.

29. 1. 38

Svaz katolických žen měl valnou hromadu.

11. 3. 38

Německo – Adolf Hitler – zabral Rakousko.

12. 3. 38

Viděl jsem v Uherském Hradišti jak Němky jásaly, že Rakousko Němci zabrali.

Rakousko bylo obsazeno a stalo se součástí Německé říše. Nastal hon na Židy. Každý úředník, učitel, lékař, živnostník i kněz, musel doložit křestními listy svých rodičů a prarodičů svůj „árijský“ původ. Na faru začaly docházet první žádosti o vydání těchto dokladů od rakouských občanů. Pracoval neúnavně. Kolik lidí zachránil svou pracovitostí, odpovědností a

svědomitostí před perzekucí, věděl jen on sám.

pomoc: 26. 3. 38

Z Rakouska žádali o křestní lity – oddavkové listy svých předků – stařečků a prastářečků, aby dokázali, že nejsou ze židovského rodu – neboť Hitler Židy propouštěl ze služeb státních. Nestačili jsme psát tyto listiny – často i v noci jsem psal – někdy od večera do půl noci – jindy zas od 1. hodiny do rána – a ve dne škola a duchovní správa – také čísla farního protokolu dokazují – co bylo práce.

práce: 26. 3. 38

V Lidovém domě jsme novou kuželnu za 6.000.- Kč pořídili.

sestra:

Hod Boží velikonoční – u zpovědnice plno lidu – přichází posel ze Želče, že sestra moje umírá.

17. 4. 38

Moje sestra zemřela v neděli odpoledne ve dvě hodiny. Přijel její syn Jakub Dohnal – ujednali jsme pohřeb na středu. Na jejím pohřbě bylo pět kněží.

Málo ran dopadlo na jeho hlavu. Přichází ještě další, smrt jeho sestry.

Možná se mezi čtenáři zápisu o této události najde někdo, kdo odsoudí jeho jednání, že se okamžitě nevydal na cestu za umírající sestrou. Jistě, nebylo to jednoduché rozhodování. Jaképak rozhodování? Smysl pro plnění povinností velí zůstat. A tak zůstává ve zpovědnici, potom má kázání a mši svatou. Nikdo z přítomných věřících nepoznal, že myšlenkami je u své sestry.

Dobře se rozhodl. Navštívil ji odpoledne, poskytl svátosti, které kněz poskytnout může a velmi laskavě se s ní rozloučil.

pout': 15. 5. 38

Byli jsme průvodem u kapličky – bylo pěkně, ač trochu vítr – bylo hodně lidu.

politika: 19. 7. 38

V Brně v Německém domě provokovali Čechy – Henleinovci – kterým nadržovali čeští agráři.

Mobilizace našeho vojska – 13 létadel u Těšic bylo ukryto – velké nadšení našeho lidu – hlídky na nádraží – u mostů železničních.

Zkoušený národ potřebuje povzbuzení a morální posilu. A tak legionáři, Sokoli, Orli i hasiči připravili k oslavě narozenin prezidenta Dr. Eduard Beneše veřejnou manifestaci. Když padla otázka, kdo by měl na ní promluvit, jednohlasně bylo přijato jméno P. Kvapila. To bylo překvapení, když delegace zazvonila na faře a předložila svoji žádost. „Tož, samozřejmě, a rád!“ Takovou odpověď dostali. V tomto okamžiku měl prokázáno, že je v obci uznávanou osobností, nenapodobitelným řečníkem, vzorem odvážného vlastence. A on této příležitosti využívá k posílení víry a naděje v zachování českého národa a prohloubení svatováclavské tradice.

vlastenectví: 27. 5. 38

Oslava narozenin pres. Beneše. Veliký lampionový průvod od Pazderny ke kostelu. Hudba hrála – národní písně se zpívaly. U poníku padlých na rozloučenou promluvil farář Fr. Kvapil: vyzval ku svornosti, práci a modlitbě pro vlast a národ a ku vytrvalé věrnosti. Hanáci zůstanou věrni vlasti i republice.

události: 12. 6. 38

Vojsko na hranici proti Německu.

Orli: 10. 7. 38

Orli na velké. V poledne přišlo. Odpoledne na svatém požehnání – veřejné cvičení – pokaženo deštěm.

Orli: 17. 7. 38

Hudebníci z Nivnice došli – na oběd a večeři byli na faře – Orli šli s hudbou na hrubou do kostela. Hráli a zpívali: Ejhle oltář. Po velké nácvičná a zkouška. Odpoledne na svatém požehnání šli opět s hudbou. Po požehnání průvod – hodně Orlic a Orlů – prošli i agrárníci: starosta Baldík, Oldřich Gazda, Fr. Heroudek, Klaudius Vrána, pak od pomníku padlých šli do zahrady Lidového domu. Cvičili – při tom hřmělo – začalo poprchat – zábava tím utrpěla – bylo hodně lidu – kapela se velmi líbila.

Už dlouho nosí v hlavě myšlenku na velkou proměnu farního kostela.

Nelíbí se mu jeho ponurá vnitřní výmalba ani výzdoba. On miluje světlo, slunce a světlounké, jásavé, teplé barvy. Ale jak přesvědčit kostelní konkurenční výbor, že by oprava a úprava byly potřebné?

Zajel si do svého bývalého působiště a tam navštívil několik nově vymalovaných kostelů. To proto, aby objevil ten nejlepší způsob malby pro vlastní farní kostel.

cesta: 6. 7. 38

V pátek dopoledne jsem zašel se podívat na rozšířený a opravený kostel v Domaníně, odtud od Bzence, kde se opravoval a maloval kostel – a v poledne opět v Písku. Odpoledne jsem zašel do Nedakonic, prohlédl nový kostel a novou faru – odtud jsem šel do Polešovic podívat se na opravený kostel, nový oltář, Pietu a opravenou faru – kde jsem před lety – r. 1904 – listopad a prosinec – a 1905 – do 15. 3. kaplanoval.

9. 8. 38

Úterý – z kláštera sestřičky a děti a já s nimi – autobusem jeli jsme o půl šesté na svatý Hostýn. Vezl nás Adolf Oulehla za 350.- Kč. O sedmi hodinách jsme už byli na Hostýně.

14. 8. 38

Je neděle. Odpoledne při svatém požehnání silná vichřice – strašná bouře – uhodilo do věže, do kláštera i do fary – děti plakaly.

Po druhé hodině jsem jel autem do Želče – kladení základního kamene pro nový kostel – já jsem klepal za želečské kněze rodáky: Aby želečtí farníci tak rádi chodili do nového kostela – jak chodívali do starého a vychovali zas tolik kněží – rodáků. (Bylo nás ze Želče 11 kněží)

události: 23. 9. 38

V pátek v noci o půl jedenácté vyhlášena mobilisace.

25. 9. 38

V neděli odváděli koně a povozy – hlídky CPO – civilní protiletectvé obrany – po svatém požehnání před kostelem nácvik signálů – aby lidi věděli – kdy začíná nálet a kdy končí.

Jsou hody. Svátek našeho patrona sv. Václava. Jaká to bývala sláva. A dnes? Jsem sám. Nikdo z pozvaných hostů nepřišel. Snažím se z kazatelny odstranit to tíživé ticho, zakřiknutost a úzkost. Nedaří se mi pozvednout mužům skloněné hlavy, ženám osušit hořké slzy. Ani závěrečný chorál nezahřměl naplno pod chrámovou klenbou. Lidé se tiše rozcházeli do svých domovů.

Procházím se kolem bohatě prostřeného stolu v jídelně. Nakonec odcházím do kuchyně, kde se cítím mnohem lépe, než sám u velké tabule, bez pozvaných hostů.

Myslím na ty tři odpolední pohřby, které mne čekají. Nejsem pověřivý. Ale marně se snažím zapudit chmurnou myšlenku, že jsou snad znamením smrti našeho národa, našeho jazyka i naší víry. „Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím.“

hody: 28. 9. 38

Slavnost' svatováclavská smutná – odpoledne byly tři pohřby – nachystáno bylo na faře pro okolní kněze – a ti nepřišli.

politika:

Tak nás Anglie a Francie opustily – v Mnichově se radili o nás bez nás – sebrali nám všechny pohraniční kraje – a naši lidé museli utíkat z krajů, kde žili – museli vše tam nechat a odejít.

Vojsko po vesnicích ubytováno – pěší i jezdecko – zde na faře čtyři plukovníci a jejich sluzi v sále – koně ve stáji – šest – a na mlatevni dva. V klášteře měli poštu – v kaplance kancelář.

1. 10. 38

Čechy a Morava zabrány – ach – raději o tom nepsat!

Již delší dobu dochází k menším střetům mezi představenou zdejšího kláštera řádu sv. Hedviky, mater Severínou Hlaváčovou a duchovním správcem, P. Kvapilem, který usiloval o povolení a potvrzení „české provincie“ řádu, jednak v Němčicích a také u nás. Tento spor se vyostřil začátkem prosince.

klášter: 4. 12. 38

Čtyři sestry odešly do Fryšavy (Dnešní Břežany, pozn.) která připadla k Říši – co byly Němky.

10. 12. 38

Dvě generální představené přijely do kláštera z Vratislavy. My jsme chtěli české sestry a českou správu v klášteře v Nezamyslicích a samostatnou českou provincii, neboť Fryšava zabrána Německou říší. Mater Severína – Hlaváčova – bývalá provinční přestavená ve Fryšavě, ač rodem z Protivanova – Češka – nadržovala všude Němcům a zrušila v Němčicích filiálku sester sv. Hedviky – aby nemohly sestry z Nezamyslic, Buchlova, Louky a Němčic – utvořit českou provincii. Za varhanice nám posílala jen Němky – žádnou českou sestru nenechala cvičit v hudbě – Češky byly dobré jen na těžkou práci. Já – jako duchovní správce jsem se zasadil – aby přišla Mater Severína z Nezamyslic pryč – neboť celá její činnost byla nám nepřívznivá. Konečně odešla – a přišla Mater Justina – za zdejší představenou, ale zase neovládala plyně češtinu. Zase jsem se zasadil, aby byla odvolána a ustanovena zdejší Mater Bonaventura Komanderová – která jako ředitelka zdejší školy klášterní se osvědčila a znala byla zdejších poměrů. Nyní se jedná v Římě o zřízení a potvrzení české provincie – a mateřinec by byl v Nezamyslicích – než vše zabere a zruší Hitler.

práce: 11. 12. 38

Schůze kostelního výboru – nařízení okresního úřadu – rozvod elektriny v kostele do kovových rourek do zdi.

návštěva: 23. 12. 38

Odpoledne došli z Dobromilic – P. Horut a uprchlík: farář z Červené Vody P. Ludvík Kuksa – býval teď u bratra v Hradčanech a vypomáhal v kostele v Dobromilicích – byl to můj spolužák – rodák z Brodku – vysvěcený v r. 1900.

cesty: 28. 12. 38

Mírně – sanice dobrá – jeli jsme do Želče, do Ondratic, do Brodku a přes Dobromilice zpět. U Novotných jeli se mnou.

Rok 1939

Tento rok přinesl ještě větší katastrofy pro náš národ, než rok minulý. Náš demokratický stát, zrozený před dvaceti lety, zmizel z mapy Evropy. Slovensko se osamostatnilo a z českých, značně okleštěných zemí, se stal Protektorát Čechy a Morava.

Většina věřících s obavami očekávala, že tyto události zlomí děkanovo statečné srdce. Stal se však pravý opak. Pracuje ještě s větším úsilím, organizuje další pobožnosti a poutě jako prosby za náš národ a vlast a odvážně se pouští do rozsáhlé opravy kostela. Na členy konkurenčního výboru si vymyslel tento plán: Nový rozvod elektřiny se udělat musí, to je příkaz úřadu. Když ale narušíme omítky, musíme je udělat nové. A když bude nová, tož se musí vymalovat. A copak v nově vymalovaném kostele můžeme nechat to „škaredé“ zaoltář? Taky hlavní oltář, hlavně vzácný obraz Panny Marie, by si zasloužil hezčí ozdoby. Přesvědčil výbor a také své farníky.

Co všechno se v krátké době udělalo a jak, svědomitě zapsal na stránkách farní kroniky.

práce: 19. 1. 39

V kostele jsem se zmínil o potřebné malbě našeho kostela – někteří měli chuť opravit kostel – jiní ne.

titul: 30. 1. 39

Byl jmenován místoděkanem děkanství Švábenského.

práce: 13. 2. 39

Začali jsme s opravou elektřiky v kostele – dávat trouby do zdi – Berka – správce a inženýr z Přerova.

politika: 15. 3. 39

Hitler přepadl německým vojskem Československou republiku. Slovensko samostatné.

Lidé nakupovali o překot všecko – ze strachu, že ničeho nebude.

kaplan: 31. 3. 39

Přišel pan kaplan – uprchlík z Kateřinek – P. Vincenc Vávra – rodák z Tupes u Velehradu.

V sychravém odpoledni se rozklínal v chodbě zvonek. Děkan otvírá nejen dveře, nýbrž i otcovskou náruč a hlučně vítá nového kaplana, svého tolik potřebného pomocníka. „Laudetur Jesus, pane faráři. Jsem Vincenc Vávra a“ „Vím, vím, všechno vím. Tož, honem do kuchyně, do tepla, něco pojest a na to ostatní je času dost.“

Dlouhé bylo povídání u stolu.

O to kratší a stručnější byl zápis o této významné události v kronice.

Divadelníci v Orlovi nacvičovali další divadelní kus. Březnové události, kdy jsme všichni přišli o svobodu a kdy se také proslýchalo, že budou zakázány všechny spolky, způsobilý to, že ve zkouškách už nechtěli pokračovat. Tu přišel mezi ně jejich „otec“ a pěkně jim promluvil do duše: „Tož to ne, moji milí! Lidi só smutni, bez nálady. Potřebujú povzbuzení. Ode mě z kazatelny, od vás z jevišča. Dokád' vám nepude o život, tož hréte lid'om pro radost.“

Bylo to sice poslední divadelní představení, ale bylo! Jeho zásluhou.

divadlo: 2. 4. 39

Odpoledne v Lidovém domě divadlo „Tichý blázen.“

pout': 1. 5. 39

Svátek práce – šli jsem průvodem ke kapličky – pan kaplan mši svatou i s promluvou – hodně lidí.

práce: 9. 5. 39

Zedník Klofáč líčil faru.

Orel: 9. 5. 39

Majetek spolkových se sepisoval – Orla chtěli rozpustit.

práce: 18. 5. 39

Mluvil jsem v kostele o malování kostela – když se opravuje elektrika do zdí – omítka chatrná – oprava nutná.

21. 5. 39

Večer schůze o malbě kostela – farář podal návrhy a rozpočty - Zlika – Panáka a Forýtko z Kojetína – za 12.000 chtěli malovat kostel – a lešení stavitel dá. Rozhodnuto – opravu kostela dostal architekt Novotný z Kojetína a malba zadána panu Patlokovi z Nezamyslic –

pozlacování panu Josefu Kolářovi z Kojetína za 14.000 a opravu hlavního oltáře za 11.000 bratřím Hlobilovým z Kojetína – a za oltářem vše mramorovat – sloupy a Boží Trojice na náklad faráře Fr. Kvapila za 16.000 – rovněž bratři Hlobilové.

28. 5. 39

V devět hodin schůze konkurenčního výboru a výboru pro opravu kostela – usneseno: dnes ve dvě hodiny pojedeme dvěma auty se podívat do okolí na opravené kostely – a malíř Patloka také. Kde se nám bude malba nejvíce líbit – tak dáme náš kostel vymalovat. Jeli jsem do Dobroměřic – do Brodku – do Vřesovic – do Klenovic – do Kojetína a do Křenovic. Jedno auto jsem vyprosil grátis z kláštera z Víceměřic – a druhé gratis zapůjčil pan Bartlík, který byl členem poradního sboru – a sám šoferoval. Rozhodli jsme se pro vzorek malby v Kojetíně.

29. 5. 39

Po svatém požehnání – pan kaplan Vincenc s lidmi – odnesli z kostela farního paramenta, z oltáře ozdoby, Sanctissimum do kláštera sv. Hedviky – do tělocvičny v přízemí – tam postavili na jevišti oltář a tam bývaly po celou dobu opravy kostela – služby Boží – a kázání. Když bylo pěkně v neděli – tedy jedna mše svatá na nádvoří v klášteře – židle z Lidového domu – harmonium pana řídícího Albrechta. Až do sv. Václava 28. září 1940 (Chyba v zápise – 1939) jsme tak v klášteře konali služby Boží.

Zpovědnice z kostela byly na chodbě na faře – něco v sále – lavice kostelní v chlévě farském složeny – vše z kostela bylo doveženo, aby zedníci mohli začít osekávat omítku. Rolníci zdarma dovezli lešení – trámy a desky – od stavitele Novotného z Kojetína.

sbírky: 30. 6. – 9. 7.

Sbírky po domech: Po tři neděle po svatém požehnání jsme s panem kaplanem vybírali na kostel. Dávali dle možností. Někteří hotově, jiní upsali po „řepách“. Každý rád a ochotně přispěl, neboť viděli při prohlídce okolních kostelů, že náš kostel byl už opravy potřebný. Pán Bůh ví nejlépe, jak rádi a kolik farníci přispěli.

klášter: 14. 7. 39

Povolen na zdejší kláštere český noviciát.

Jak stručný zápis. Ale kolik úsilí, času, rozhovorů, dopisů i ostrých debat, kolik vytrvalosti i odvahy starého kněze bylo zapotřebí k tomu, aby dosáhl svého cíle: založit ve zdejší kláštere, který byl vždy hnízdem germanizačních snah, český noviciát, který by po několika letech mohl vytvořit převahu českých sestřiček.

Založil přípis o tomto rozhodnutí s velkým uspokojením do agendy a pak napsal do kroniky tento stručný zápis a jen tak mimoděk dodal: „Podařilo se, Pán Bůh zaplat’.“

práce: 2. 8. 39

Sochy před kostelem opravovali. Za každou platil jsem 350.- Kč. Malíř Patloka opravoval Pannu Marii Lurdkou a sv. Tadeáše, Handl – malíř –sv. Jana Nepomuckého a sv. Floriána a sv. Kříž.

3. 9. 39

V kostele malíři začali pilně pracovat. Sochaři také pilně pracovali. Ve středu lešení odstraňovali. Nechali jen to, co malíři potřebovali. Dovezli část hlavního oltáře.

9. 9. 39

Ozdoby zlatnické přidělávali pozlacovači.

13. 9. 39

Začali v kostele dávat novu dlážku.

Obraz sv. Václava v úterý zavěšen.

lizačka:

Lizačky voněly po domech.

Možná se někdo pohorší nad tímto zápisem: „Copak něco takového patří do farní kroniky?“ Ať promine starému knězi, kterému vůně vařících se trnek tak silně připomněla jeho vzdálené dětství, že neodolal a tuto větičku vsunul mezi ostatní, velmi závažné zprávy. Žije teď v takovém vypětí. Duševním i tělesném. A tu najednou vůně „lizačky“. Jak je to dávno, co pobíhal bos po rodné vsi s kamarády a podle vůně, jak lovečtí psi podle

pachu, vyhledávali dvory, kde v zavěšeném kotli nad ohništěm slyšitelně „žbrblaly“ a „plkotaly“ vařící se trnky. A zvolna, za neustálého míchání, pozvolným houstnutím a odpařováním vody se měnily v černé, lesknoucí se povídky. Dlouho do noci vysedával v blízkosti ohně, kde bývalo teplo, a pozorně naslouchal vyprávění starších i zpěvu omladiny, která se tak ochotně nabízela k míchání. A nakonec ta „koštovačka“ ještě horké, jazyk spalující, sladounké, voňavé hmoty, nezapomenutelné chuti.

„Dneska mě už nikdo na lizačky nepozve. A tak bych rád zašel“, posteskl si sám pro sebe a odložil pero.

práce: 19. 9. 39

Do Prostějova shánět varhanáře, aby zlatil a opravil varhany. L. Šváb – Prostějov, Martínákova ul. – nalezen – oprava smluvena za 500.- Kč.

28. 9. 39

čtvrtek: Slavnost Svatováclavská.

V noci mráz, měsíc svítil, ve dně pěkně. O 7 hodinách přenesena z klášterní tělocvičny Nejsvětější – Svátost oltární – za zpěvu a hudby ve slavnostním průvodu. V kostele vše vymyto, vymalováno, zlatem se třpytilo – lavice nebyly – ale jen židle z kláštera. Kostel hned naplněn – na chóře hrál Stanislav Toulec – Bože, chválíme Tebe – mši svatou ranní jsem sloužil – kázal kaplan z Výškova – P. František Hasilík. Lidé prohlíželi malbu – oltář opravený – za oltářem vše mramorováno – a ve vrchu se vznášel nový obraz Boží Trojice – nad oltářem věnec andílků kolem Milostného obrazu. Před velkou zase kázal P. Hasilík, velkou měl probošt Fr. Kutal z Kroměříže – za slavné asistence – a kolem oltáře sedělo na židlich ostatní kněžstvo sousedních farností. Odpoledne slavné požehnání. U oběda bylo 15 hostů kněží a můj bratr Tomáš ze Želče a švagr Rudolf Dohnal. Večer přišli páni z kostelního konkurenčního výboru a z poradního sboru stavebního, kteří pomáhali radou, penězi a povozy. Všechny velmi zajímavě bavil pan rada Pospěch. Smíchu a žertů nebylo konce. O půlnoci jsme se rozcházeli – spokojeni, že jsme šťastně dokončili opravu kostela.

A jako by tímto dílem dokončoval své celoživotní dílo, zapíše ještě 1. října, neděle 18., zavírá farní kroniku na straně 147, odkládá ji a již nikdy ji neotevře.

Proč?

On, který od prvního dne nástupu na zdejší faru zachycoval denně všechny události, a to nejen týkající se farnosti, nýbrž života celé obce i okolí, a svou pečlivostí, pravdivostí a soustavností by mohl být vzorem všem obecním kronikářům.

Pravdivou odpověď na tuto otázku už nikdy nedostaneme. Pravou příčinu si odnesl s sebou jako velké tajemství.

Je to sice velká škoda, že postrádáme písemné záznamy z posledních, téměř tří let, jeho života, naplněného službou Bohu, vlasti a lidem. A tak závěr už nevychází z doložených skutečností, nýbrž jen ze vzpomínek, přetvořených desetiletými a nedokonalostí paměti a ústního podání, které také nebývá vždy hodnověrné.

Příchod mladého kaplana znamenal velkou úlevu. Už nemusel obcházet školy v okolních obcích, rád mu svěřoval také většinu pohřbů i zaopatřování. Kostel, kaplička i fara byly v naprostém pořádku a nevyžadovaly si další péči. Na odpočinek však nebylo pomysleno. Více jak desítky farností vyžadovala mnoho času a pozornosti. Tělesná námaha by mu nevadila. Mnohem více působily válečné události a stále se zvyšující teror. Dovídá se o odvlčení studentů, o prvních popravách českých lidí. Narůstá sebevědomí německých sester, které on má duchovně vést. Zjevně odmítají poslušnost.

V těchto těžkých chvílích přichází kaplanův bratr, voják, který se rozhodl pro útek za hranice a žádá o úkryt. Věděl, jakému nebezpečí se vystavuje a přece mu vyhověl. Snad právě tyto dny utvrdily v něm rozhodnutí k odporu proti násilí a německému fašismu a na opak pomoci všem nevinně trpícím. Jen tak si můžeme vysvětlit jeho zapojení do skupiny lidí, kteří napomáhali nezištně domácímu odboji.

Kazatelna se stala jeho nejdokonalejší pevností proti obavám, strachu, malomyslnosti a beznaději svých farníků. Odtud jim neúnavně dodával odvahu, sílu i statečnost a víru ve vítězství a znovu nabytí svobody. On sám ji čerpal v modlitbách a velké důvěře v pomoc Panny Marie a sv. Václava.

Nezlomily ho ani tři těžké rány, které velmi těžce zranily jeho srdce.

Nejdříve to byl nesmiřitelný rozkol s představenou kláštera, kterou požádal, aby zrušila pobyt zrádného českého důstojníka a kolaboranta Františka Mlčocha, který byl ubytován pod střechou kláštera. Jeho požadavku nebylo vyhověno. A tak přestal navštěvovat klášter, jako duchovní správce. Tímto se vzájemné vztahy velmi vyostřily, některé sestry mu to nemohou zapomenout.

Druhá, mnohem krutější, přišla koncem téhož roku - 26. listopadu byla zděšena celá vesnice událostí, k níž došlo během noci. Gestapo odvezlo rodinu Zaoralovu a všechny obyvatele zdejšího mlýna. Všichni s obavami čekali, co bude dál. Někteří se vrátili. Víra v dobrý konec však byla zlomena zprávou v květnu 1942, že Jakub Zaoral i Jaroslav Stratil byli v Mauthausenu popraveni.

A ta třetí? Už v roce 1941, a to hned v lednu, byl znepokojen úředním nařízením, vyhotovit seznam všech zvonů. Tušil, že jim hrozí stejný osud, jako postihl zvony v průběhu první světové války. Pak se však uklidnil, když se nic nedělo. V březnu přišel blesk z čistého nebe. Dopis se stručným příkazem: „Dne 22. 3. t. r. dopravte zvony Josef a Václav do Kojetína k četnické stanici. „Se slzami v očích pak přihlížel s několika farníky snímání zvonů z věže i jejich odvozu do neznáma.

Doba byla velmi napjatá. Němci utrpěli velké porážky a jejich teror sílil. Na jejich protektora byl v Praze spáchán atentát. Bylo vyhlášeno stanné právo. Denně byly vyvěšovány seznamy desítek nevinně popravených českých lidí. Strach a obavy o holý život zachvátily celou zemi.

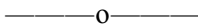
Na faře je klid.

Je nádherné středeční jitro v letním měsíci červnu. Probuzen ptačím zpěvem, věnuje se své oblíbené každodenní modlitbě a před šestou odchází do blízkého kostela, aby tu odsloužil mši svatou. U prostřeného stolu v kuchyni oznámí panu kaplanovi i hospodyni, že odjíždí do Morkovic na vizitaci a že se vrátí až navečer.

Sotva slečna Žofie umyla nádobí a poklidila v kuchyni, ozval se v chodbě zvonec. Před dveřmi tři chlapi s podivnými kovovými plackami na klopách a tyroláccích na hlavě a za nimi velké černé auto. „Kté je Kfapil?“, vybafl na ni ten nejvyšší habáň. „V Morkovicích“, špitla vyděšeně v předtuše něčeho zlého. Dlouho se dívá za mizejícím vozidlem, zavírá tiše dveře, pokleká na klekátko pod velkým křížem v chodbě a modlí se. Modlí se snad tak, jak snad ještě nikdy.

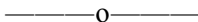
V Morkovicích ještě vizitace nezačala. Přítomní kněží sedí v „panském pokoji“ v družné zábavě. Jako když se sejdou u jednoho stolu přátelé. A tu se hřmotně rozlétnou dveře, v nich chlap s důraznou otázkou: „Ktéry z vas je Kfapil?“ Pan rada zvolna vstává, zasouvá židli a se vztyčenou hlavou

odpovídá: „Já jsem to“. Než mu nasadili na jeho kněžské ruce pouta, mohl se ještě rozloučit podáním ruky.

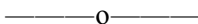

K faře se blíží s velkou koženou brašnou listonoš Tomáš Outrata. Vidí auto. Ví velmi dobře komu patří. Stejně stálo v listopadu loňského roku před mlýnem. Ale tady?

Na jeho zazvonění se neozývají farskou chodbou známé kroky pana děkana, ani slečny Žofky, nýbrž nějaké neznámé, cizí. „Was wünschen Sie sich“?, ptá se neznámý. „Poštu, nesu poštu prosím“. „Téjte sem, tu už potšebovat nebude“! Listonoš podává pár obálek neznámému a přitom se dívá přes jeho rameno na pootevřené dveře do kanceláře, v nichž stojí pobledlý, ale vzpřímený kněz, vlastenec, hrdina, člověk, který se svým okouzlejícím úsměvem loučí s jedním ze svých farníků.

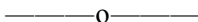

Ztichlou kanceláří se ozývá zlobivý křik: „Tady jsou náboje!... Kde je ten revolver?“ „Už dávno jsem ho vyhodil do vody“, odpovídá klidně. „Do studny?“ „Kdepak, do Hané“ ,zní odpověď. „Kde, v kterém místě?“ „Tam někde k Mořicím, jak jsem chodíval do školy.“

Je brzké odpoledne. Prostranství před kostelem vyhřáté sluncem a prosycené vůní lip, vysázených před desetiletími kolem kostela. Před prodejnou obuvi, vedle starobylé panské sýpky, malá skupinka postávajících žen. Mezi nimi i jedenáctiletá Jarmilka Reitingarová. Zvědavě zírající na to veliké, otevřené auto, pomalu sjíždějící cestou od fary a mířící k „Bráně“. Řidič, vzadu dva muži v tyroláčcích a mezi nimi... pro Boha Pan děkan! Zvedá pravici. Kyne? Žehná! Ale co to? Z rukávu čouhá... ne, to snad ne, řetízek!

Dědinou se řítí jako lavina hrůzná zvěst: Pana děkana odvezli!

Auto ujíždí k nádraží. Kněz žehná každému, koho potká. Ví, že se

loučí, že je to poslední cesta, ale úsměv mu nemizí z tváře. Blíží se koleje. Bíločervené závory jsou zvednuty a míří přímo k nebi. Jakoby i ony vzdávaly čest člověku, který jede vstříc svému neodvratnému osudu. Za nimi známá polní cesta, vedoucí do Želče. Je vidět i dřevěný kříž. Marně však vyhlíží alespoň špičku kostela. Jeho rodná ves zůstává skryta jeho zraku v hlubokém dolíku. Ale ten nádherný obzor s výběžky Drahanské vrchoviny, drysický kostel a Pustiměř. Nad nimi Kopaniny, zalesněná Kluč, Obrova hora a Kotáry. Otáčí ještě hlavu, aby naposledy pohlédl na to tak důvěrně známé panorama. Vlnící se moře obilí, lem nakadeřených vrbin nad řekou v hlubokém korytě, koruny ovocných stromů v zahradách a mezi nimi hořící skvrny střech chaloupek i selských stavení, zámeckou střechu zlobivého kláštera a za ní svítící maják věže milovaného „kostýlka“ s překrásnou, štíhlou helmicí, orámovanou pozadím zvedajících se Čtvrtí, vzdálenějších Křebů a ještě vyššími, zalesněnými pahorky nad Dřínovem. Ocelovou modř lesů vzdálenějších Chřibů kdesi za Morkovicemi, nenápadně přecházející ve vysokou nebeskou klenbu nad tímto požehnaným krajem, v němž žije lid, kterému věnoval deset let svého kněžského života.

„Svatý Václave, vévodo naší země, nedej jim zahynouti!“

P. František Kvapil, kněz, farář, děkan, konsistorní rada, vlastenec z Nezamyslic.

Narodil se 22. února 1876 v Želči u Vyškova. Středoškolská studia vykonal na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a teologii absolvoval na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Na kněze svaté církve římskokatolické byl vysvěcen 5. července 1900. Jako kněz vyznačoval se nevšední horlivostí v práci pro zájmy Boží. V kázání slova Božího byl misionářsky neúnavný. Zakládal ve farnosti náboženské spolky. Zaváděl nové pobožnosti a organizoval poutní výpravy. S obětavou péčí dbal všude na to, aby kostel byl vždy důstojným stánkem Božím.

Byl věrným synem a knězem církve svaté a vždy zůstal věrným synem svého národa. Všude kolem dobře činil. Ve škole byl dětem milovaným otcem. Jeho šlechetná láska k vlasti se zvláště jasně ukazovala ve chvílích národní poroby. Lid žasl nad jeho odvahou, se kterou dovedl nesmlouvavě veřejně odsoudit násilí a dovolával se spravedlnosti a svobody pro ujařmený národ. A kolik se za tento svůj lid v těch těžkých dobách namodlíl?

Jako kaplan působil v duchovní správě čtyři léta ve Vranové Lhotě a jedenáct let v Uherském Ostrohu. Od roku 1932 až do své smrti byl farářem v Nezamyslicích. Od r. 1941 byl též děkanem švábenického děkanátu.

V Nezamyslicích úplně zrestauroval vnitřek kostela sv. Václava a pořídil nový hlavní oltář. Jeho přičiněním byly opraveny kaple v okolních obcích a jeho milovaná kaplička Panny Marie na Malém Trávníku u Nezamyslic. Nemalelou zásluhu měl také na postavení nové kaple v Dřevnovicích. Zasloužil se také o postavení chrámu Páně ve své rodné Želči.

Není toho víc než dost na jeden život, který byl ukončen na první pátek v měsíci, dne 5. června 1942 německou popravčí četou na nádvoří Kounicových kolejí v Brně?

Byl to zvláštní člověk. Plný obětavosti a lásky k Bohu, lidem a národu. Snad toto byl důvod, že mu jeho Pán pomohl splnit všechna jeho velká přání, dokončit to, co vykonat chtěl. Jít až do cíle své životní dráhy cestou obětí, utrpení až po bolestnou a krutou mučednickou smrt. Nebo snad se jenom nám zdála být krutou? To nebyla náhoda, že několik hodin před smrtí pobýval v cele s knězem, který mu udělil svátosti. To nebyla náhoda, že měl obětovat svůj život v jeho milovaný den – první pátek. To nebyla náhoda, že i jeho srdce mělo vykrváčet u popravčí stěny, stejně jako Nejsvětější Srdce Ježíšovo na kříži. To nebyla náhoda, že při posledních krocích se

posiloval pohledem na barevnou mozaiku knížete sv. Václava. Ne, nemyslím si, že to byly náhody. Jsem přesvědčen o tom a věřím tomu, že to byla nesmírná milost Boží.

Kdykoliv budete vstupovat do dveří farního kostela v Nezamyslicích, pohleďte na bronzovou bustu a vzpomeňte, hlavně modlitbou před oltářem.

Milý čtenáři,

jestliže jsi pozorně, soustředěně a s uspokojením přečetl všechny předcházející řádky, dostává se mi té největší odměny za dílko, které je věnováno jako skromný dík člověku, který formoval mé dětství a s velkou péčí a starostlivostí mne vedl mou životní stezkou. Vzpomínky na něho a zážitky s ním zůstávají hluboko uloženy v mé paměti.

Po návratu do obce, od níž jsem byl životním osudem na půl století odloučen, jsem se přesvědčil, že výjimečná osobnost kněze, člověka a nebojácného vlastence upadla téměř v zapomenutí. Abych alespoň částečně napravil tuto spáchanou křivdu, rozhodl jsem se k napsání těchto několika stránek, které by měly pamětníkům jim známou osobu připomenout, mladší s ní alespoň částečně seznámit a všem těm, kteří položí otázku, kdo to je na stěně u hlavních kostelních dveří, dát jednoznačnou odpověď, obsaženou v těchto řádcích.

Je docela možné, že se někomu nebude líbit způsob zpracování životopisu, který jsem zvolil. Byl to však záměr. Nejlepší by bylo, kdyby se vám dostal do rukou přetištěný doslovný text farní kroniky, kterou velmi podrobně, svědomitě, pečlivě a každodenně psal. To však není možné. A tak jsem vybíral jen ty nejzávažnější a doplnil vsuvkami, doplňujícími nebo rozšiřujícími stručný záznam.

Záměrně jsem vybíral jen zápisy, které zachycují jeho nejoblíbenější činnosti. Mezi ně rozhodně patří pouti, pobožnosti, práce na údržbě a vylepšování kapliček, kaplí, kostelů i fary, práci ve spolicích, návštěvy přátel, poznávání okolí a další.

Druhým důvodem, proč jsem vycházel z vlastnoručních zápisů ve farní kronice, je snaha předložit vám skutečný život a skutečně prožité události, nevymyšlené, nezkeslené, nebo dokonce vybájené. Jeho osobnost nemusí být opředena mýty. Jeho vážnost i úcta vyrostla z jeho osobního příkladu.

To byl i důvod k tomu, proč jeho životopis končím odjezdem z Nezamyslic. Až na cestu k Víceměřicím bylo auto sledováno našimi občany. A ti podali věrohodné svědectví. Další události prožíval on sám. Jediným věrohodným písemným dokladem, který mám v ruce, je oznámení o jeho smrti, otištěné na poslední straně tohoto dílka.

Jestliže přečtete těch několik stránek, vzpomenete na vzácného člověka a vzorného kněze, pana konsistorního radu P. Františka Kvapila,

zdejšího faráře a seznámíte s jeho životem i své děti či vnoučata a při tom si připomenete všechno to dobré a významné, co pro farnost a obec během těch krátkých deseti let vybudoval, splnil můj záměr, napsat o něm alespoň pár řádek, svůj cíl.

**Jako upomínku k 60. výročí poprav
pana děkana P. Františka Kvapila**

V Nezamyslicích 5. června 2002 napsal

Bohumil Outrata